

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (dalej: (...) Sp. z o.o.) powstała w październiku 2001 roku, z chwilą wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (k. 18-24).

W 2006 roku ogłoszono upadłość (...) Sp. z o.o. (k. 1877).

W latach 2004 – 2005 jedynym wspólnikiem (...) Sp. o.o. był A. B. (1). A. B. (1) był również Prezesem Zarządu w.w Spółki. A. B. (1) jako Prezes Zarządu reprezentował w.w Spółkę i składał w jej imieniu oświadczenia woli.

W okresie od września 2004 roku do lutego 2005 roku Kierownikiem do spraw zamówień w (...) Sp. z o.o., odpowiedzialnym za wystawianie faktur na rzecz kontrahentów w.w Spółki, była D. N. (1).

Przedmiotem działalności (...) Sp. z o.o. była m. in. sprzedaż hurtowa i detaliczna artykułów tytoniowych.

(...) Sp. z o.o. w zakresie swojej działalności współpracowała m.in z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. (dalej: (...) S.A.).

W okresie od 2004 roku do lutego 2005 roku, w skład Zarządu (...) S.A. wchodził S. B. (1) – Prezes Zarządu oraz T. Ś. (1), M. B., M. Z. i B. Z. (1) – jako Wiceprezesi Zarządu (k. 25-31).

W ramach sprawowanej funkcji S. B. (1) oraz T. Ś. (1) w (...) S.A. zajmowali się negocjacjami umów handlowych oraz zamówieniami towarów (zob. k. 25-28).

W dniu 27 lipca 2004 roku (...) Sp. o.o. i (...) S.A. zawarły umowę o współpracę (k. 420-423). W imieniu (...) S.A. przedmiotową umowę podpisał S. B. (1) i T. Ś. (1), zaś w imieniu (...) Sp. z o.o. – A. B. (1).

Nadto, (...) Sp. z o.o. w zakresie sprzedaży wyrobów tytoniowych współpracowała z następującymi kontrahentami:

- AT & M T. A. i Spółka. Sp. j. w P., której wspólnikami są B. A., M. A., T. A. i A. M. (k. 32-38);
- E. O., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) E. O. (k. 55);
- B. O. i M. O., prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą MA-BO w W. (k. 44-48),
- PPHU (...) M S. Sp. J. w P., której wspólnikami są B. S. i M. S. (1) (k. 39-43);
- (...) Sp. z o.o. w W., której jedynym właścicielem jest L. W. (k. 49-54);
- W. B. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. B. (1) w W. (k. 56) oraz
- (...) Sp. z o.o. w Z., której jedynym wspólnikiem jest B. K..

W 2004 roku współpraca w.w kontrahentów z (...) Sp. z o.o. polegała na tym, że kontrahenci najpierw zamawiali określoną partię wyrobów tytoniowych telefonicznie, za pośrednictwem faksu lub osobiście, następnie otrzymywali oni od (...) Sp. z o.o. faktury sprzedaży, które podpisywali, po czym – po podpisaniu danej faktury - otrzymywali zamówiony towar.

W drugiej połowie 2004 roku banki, w którym (...) Sp. z o.o. miała zaciągnięte kredyty, nie przedłużyli limitu finansowego w związku z czym (...) Sp. z o.o. utraciła stabilność finansową (k. 1769, k. 1115).

Na dzień 12 października 2004 roku (...) Sp. z o.o. zalegała z płatnościami na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz na rzecz Urzędu Skarbowego z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych.

I tak, na dzień 12 października 2004 roku (...) Sp. z o.o. zalegała z płatnością składek na ubezpieczenie społeczne za okres od grudnia 2003 roku do września 2004 roku, w tym:

- na FUS - na kwotę 532 628,85 złotych;
- na FUZ - na kwotę 138 289,47 złotych;
- na (...) na kwotę 52 395,85 złotych (k. 593).

Natomiast z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych, na dzień 12 października 2004 roku zaległości w.w Spółki wynosiły kwotę 24 763,70 złotych – za lipiec 2004 roku oraz kwotę 12 569,70 złotych – za sierpień 2004 roku (k. 661-662).

W dniu 08 lipca 2004 roku (...) Sp. z o.o. wystąpiła do (...) Urzędu Skarbowego o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach. Na podstawie przedmiotowego wniosku (...) Urząd Skarbowy wydał zaświadczenie, zgodnie z treścią którego (...) Sp. z o.o. na dzień 20 lipca 2004 roku nie zalegała z tytułu należności publicznoprawnych. Zaświadczenie to było przygotowane do odbioru w dniu 20 lipca 2004 roku. Zaświadczenie to nie zostało odebrane przez przedstawicieli (...) Sp. z o.o. (k. 735-736).

W dniu 12 października 2004 roku A. B. (1), w imieniu (...) Sp. z o.o. w G. wystąpił do (...) Sp. z o.o. w L. z wnioskiem o zawarcie umowy factoringowej (k. 57-71).

W przedmiotowym wniosku A. B. (1) wskazał w.w wymienionych 8 kontrahentów, ustalając co do każdego z nich odrębne limity zakupu.

Do w.w wniosku A. B. (1) przedłożył do (...) Sp. z o.o. nieodpowiadające rzeczywistości dwa zaświadczenia, a mianowicie:

- zaświadczenie z dnia 25 września 2004 roku, mające być wystawione przez Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. nr (...), zgodnie z treścią którego (...) Sp. z o.o. nie zalegała z płatnością podatków oraz

- zaświadczenie z dnia 05 października 2004 roku, mające być wystawione przez ZUS-u Oddział w G. Inspektorat w G., znak (...)2004 r., zgodnie z treścią którego (...) Sp. z o.o. nie zalegała w płaceniu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (k. 591-592).

W dniu 25 września 2004 roku Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w G. nie wystawił zaświadczenia o numerze (...) na rzecz (...) Sp. z o.o. w przedmiocie niezalegania z płatnością należności publicznoprawnych.

W dniu 05 października 2004 roku (...) Oddział w G. Inspektorat w G. nie wystawił dla (...) Sp. z o.o. zaświadczenia o w.w treści (k. 594-595).

W sprawie podrobienia w.w dokumentów było prowadzone postępowanie przygotowawcze, które zostało zakończone wydaniem w dniu 05 listopada 2006 roku postanowienia o umorzeniu dochodzenia – wobec niewykrycia sprawcy (k. 2579).

Przedłożony przez A. B. (1) w.w wniosek wraz z załączonymi w.w dokumentami został pozytywnie zweryfikowany przez pracowników (...) Sp. z o.o.

W związku z powyższym, w dniu 12 października 2004 roku, pomiędzy (...) Sp. z o.o. - jako faktorem a (...) Sp. z o.o. w L. - jako faktorem, została zawarta umowa factoringowa nr (...). Przedmiotowa umowa w imieniu (...) Sp. z o.o. została podpisana przez A. B. (1).

Zgodnie z treścią przedmiotowej umowy faktor (...) Sp. z o.o. zobowiązał się nabywać od faktora (...) Sp. z o.o. wierzytelności pieniężne (które (...) Sp. z o.o. posiadała w stosunku do swoich ośmiu kontrahentów – (...) S.A. w K., AT & M T. A. i Spółka. Sp. j. w P., (...) E. O., MA-BO w W., PPHU (...) M S. Sp. J. w P., (...) Sp. z o.o. w W.; (...) W. B. (1) w W., (...) Sp. z o.o. w Z.), wynikające z zawieranych przez faktora umów handlowych, finansować je oraz wykonywać związane z tym czynności (k. 72-77).

Przedmiotowa umowa przewidywała tzw. factoring niepełny (niewłaściwy). W ramach przedmiotowej umowy faktorant sprzedawał na rzecz faktora przysługujące mu wobec jego kontrahentów wierzytelności, przy czym faktor nie ponosił ryzyka wypłacalności dłużnika.

Wskazana wyżej umowa factoringowa została zawarta na kwotę limitu 4 000 000 zł. Każdy z w.w kontrahentów miał przyznany osobny limit zakupu.

Zgodnie z § 4 w.w umowy factoringowej, faktorant był zobowiązany do złożenia każdorazowo wniosku o nabycie wierzytelności przez faktora wraz z fakturą obejmującą daną wierzytelność. (...) zaś mógł uwarunkować finansowanie nabytej wierzytelności od otrzymania bezpośrednio od kontrahenta potwierdzenia powstania i bezsporności wierzytelności.

Zgodnie natomiast z § 5 w.w umowy factoringowej nabycie wierzytelności następowało z chwilą złożenia wniosku o nabycie wierzytelności, zaś jej finansowanie - z chwilą złożenia przez faktora oświadczenia woli o przyjęciu wierzytelności do finansowania. Wpłata zaliczki przez faktora była równoznaczna ze złożeniem takiego oświadczenia.

Zgodnie z § 16 ust. 1 pkt a w.w umowy faktorant był zobowiązany do złożenia oświadczenia, że przedstawione do nabycia wierzytelności są niesporne co do istnienia, wysokości i terminu płatności. Nadto, był zobowiązany do oświadczenia, że nie posiada w kapitale kontrahenta pośrednio lub bezpośrednio większościowego udziału, jak również nie może wywierać istotnego wpływu na kierowanie działalnością faktora.

W ramach przedmiotowej umowy factoringowej, (...) Sp. z o.o. zobowiązała się wypłacać na rzecz (...) Sp. z o.o. zaliczki nabytych przez (...) wierzytelności potwierdzonych przedkładanymi przez (...) Sp. z o.o. fakturami, jeszcze przed datą ich wymagalności w wysokości do 80 % wartości kwot wynikających z przedkładanych faktur. Okres regresu został ustalony na 30 dni.

Przedmiotowa umowa weszła w życie w dniu 20 października 2004 roku.

Od tego momentu w.w kontrahenci (...) Sp. z o.o. w ramach przedmiotowej umowy factoringowej, byli zobowiązani przelewać należności wynikające z faktur sprzedaży wystawionych na ich rzecz przez (...) Sp. z o.o. bezpośrednio na rachunek faktora.

Stosownie do postanowień przedmiotowej umowy factoringowej, (...) Sp. z o.o. zawiadomiła wszystkich ośmiu kontrahentów wskazanych w umowie o jej zawarciu, a mianowicie: pismem z dnia 09 grudnia 2004 roku – AT & M T. A. i Spółka. Sp. j. w P., natomiast pismami z dnia 25 października 2004 roku kolejno (...) S.A., (...) E. O., MA-BO w W., PPHU (...) M S. Sp. J. w P., (...) Sp. z o.o. w W.; (...) W. B. (1) w W. (zob. zawiadomienia -k. 88-94).

Żaden z w.w 8 kontrahentów (...) Sp. z o.o. nie uczestniczył w negocjacjach przy zawarciu przedmiotowej umowy factoringowej, ani nie był jej stroną.

Każdy z w.w kontrahentów był zainteresowany formą rozliczeń, wynikającą z w.w umowy factoringowej, która przewidywała dla każdego z nich większe limity zakupu towarów od (...) Sp. z o.o. oraz dłuższy 30- dniowy termin spłat należności wynikających z faktur, które zobowiązali się regulować bezpośrednio na rachunek faktora.

W dniu 24 listopada 2004 roku A. B. (1), działając w imieniu (...) Sp. z o.o. zawarł z akcjonariuszami i członkami Zarządu (...) S.A. w (...) umów sprzedaży, na podstawie których nabył on kolejno od S. B. (1), M. B., B. Z. (2), M. Z. i T. Ś. (1) 100 % akcji w w.w. (...) S.A. (k. 542-563). W zamian za co (...) S.A. nabyła pakiet mniejszościowy w (...) sp. z o.o. (49 %). Celem fuzji było powiększenie zakresu terytorialnego działania firm, co pozwalało uzyskać lepsze ceny produktów tytoniowych nabywanych od dostawców.

A. B. (1) w trakcie obowiązywania w.w umowy factoringowej, nie poinformował pracowników (...) sp. z o.o. o w.w powiązaniach kapitałowych z jednym z kontrahentów - (...) S.A.

W dniu 01 grudnia 2004 roku A. B. (1), działając w imieniu (...) Sp. z o.o., posiadając wyroby tytoniowe o łącznej wartości 97 446,28 złotych, zawarł ze (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowaną przez B. K., umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, opiewającą na kwotę brutto 254 380 złotych (k. 528-529).

Z tytułu przedmiotowej transakcji, na polecenie A. B. (1), D. N. (1), w imieniu (...) Sp. z o.o., w dniu 01 grudnia 2004 roku, wystawiła fakturę VAT nr (...)_ (...) na rzecz kontrahenta (...) Sp. z o.o. w Z., na kwotę brutto 254 380 złotych (k. 528-529).

W ramach wykonania w.w umowy, (...) Sp. z o.o., reprezentowana przez A. B. (1), dostarczyła w.w spółce (...) towar o wartości 97 446,28 złotych.

Z tytułu w.w umowy sprzedaży A. B. (1), działając w imieniu (...) Sp. z o.o., celem uzyskania zaliczki, przedstawił do (...) Sp. z o.o. poświadczającą nieprawdę co do ilości dostarczonego kontrahentowi towaru, w.w fakturę VAT nr (...)_ (...), opiewającą na kwotę 254 380 złotych.

W związku z przedłożeniem w.w faktury, w dniu 02 grudnia 2004 roku faktor wypłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. zaliczkę w wysokości 167 162,89 złotych.

W dniu 06 stycznia 2005 roku, na wniosek B. K., w związku z dostarczeniem spółce (...) jedynie części zamówionego towaru (tj. wyrobów tytoniowych o wartości 97 446,28 złotych), (...) Sp. z o.o. wystawiła do przedmiotowej faktury VAT nr (...)_ (...), fakturę korygującą nr 3/04/W_ (...), opiewającą na kwotę 156 933,72 złotych. Faktura ta nie została przedłożona przez A. B. (1) do (...) Sp. z o.o.

W dniu 10 stycznia 2005 roku z tytułu w.w umowy sprzedaży, (...) Sp. z o.o., reprezentowana przez B. K., uregulowała na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 97 446,28 złotych, tj. sumę odpowiadającą ilości dostarczonego towaru przez (...) Sp. z o.o.

W związku z nieprzedłożeniem przez A. B. (1) faktorowi w.w faktury korygującej, (...) Sp. z o.o. domagała się od (...) Sp. z o.o. zapłaty na swoją rzecz dalszej części należności wynikającej z pierwotnej faktury VAT nr (...)_ (...), co skutkowało wyegzekwowaniem w okresie od 22 lutego 2005 roku do dnia 11 marca 2005 roku przez faktora od B. K., reprezentującego w.w Spółkę, łącznie kwoty 128.321,15 złotych (k. 285-286).

Pismem z dnia 10 marca 2005 roku A. B. (1) w imieniu (...) Sp. z o.o. zwrócił się do (...) Sp. z o.o. i oświadczył, że zobowiązanie z tytułu faktury nr (...)_ (...) opiewającej na kwotę 254.380 złotych występuje tylko w kwocie 97.446,28 złotych w związku z fakturą korygującą o numerze 3/04/W_ (...) z dnia 06 stycznia 2005 roku na kwotę 156.933,72 złotych. Jednocześnie w treści przedmiotowego pisma A. B. (1) zapewniał, że faktura korygująca została wystawiona w związku z uznanym przez dostawcę zwrotem towaru. W treści przedmiotowego pisma A. B. (1) zapewniał także, że różnica wynikająca z zapłaty przez w.w kontrahenta do (...) sp. z o.o. w kwocie 97.446,28 złotych a wypłaconą (...) sp. z o.o. przez faktora zaliczką za fakturę VAT (...)_ (...) została przez (...) Sp. z o.o. zwrócona do (...) sp. z o.o. (k. 696).

W okresie od dnia 09 grudnia 2004 roku do dnia 14 stycznia 2005 roku D. N. (1), działając każdorazowo na polecenie A. B. (1), wystawiła nadto w imieniu (...) Sp. z o.o. na rzecz n.w. kontrahentów poświadczające nieprawdę co do ilości dostarczonego przez (...) Sp. z o.o. towaru, następujące faktury VAT:

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 r. na rzecz AT & M T. A. i Spółka. Sp. J. w P., opiewającą na kwotę brutto 211 186,88 złotych (k. 96);

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 r. na rzecz AT & M T. A. i Spółka. Sp. j. w P., opiewającą na kwotę brutto – 199 410,53 złotych (k. 98)

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W., opiewającą na kwotę brutto 329 593,37 złotych (k. 125);

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. na rzecz (...)M. S. Sp. J. w P., opiewającą na kwotę brutto 82 631,21 złotych (k. 143);

- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 04 stycznia 2005 r. na rzecz (...) W. B. (1) w W., opiewającą na kwotę brutto 77 338,55 złotych (k. 131);

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 06 stycznia 2005 r. na rzecz (...) W. B. (1) w W., opiewającą na kwotę brutto 72 654,66 złotych (k. 128);

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 07 stycznia 2005 r. na rzecz (...)M. S. Sp. J. w P., opiewającą na kwotę brutto 80 071,04 złotych (k. 140);

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. na rzecz MA-BO w W., opiewającą na kwotę brutto 147 395,52 złotych (k. 149);

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. na rzecz E. E. O. w W., opiewającą na kwotę brutto 47 323,80 złotych (k. 146) oraz

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 stycznia 2005 r. na rzecz (...) W. B. (1) w W., opiewającą na kwotę brutto 83 440, 68 złotych (k. 137).

A. B. (1) każdorazowo zapewniał w.w kontrahentów, że przedmiotowe umowy sprzedaży z tytułu których zostały wystawione w.w faktury, zostaną wykonane.

W związku z powyższym, wszyscy w.w kontrahenci w osobnych dokumentach potwierdzili istnienie wierzytelności wynikających z w/w faktur (k. 97 i 99; k. 126; k. 132; k. 129; k. 138; k. 141; k. 144; k. 147).

A. B. (1), reprezentujący (...) Sp. z o.o. nie wykonał ostatecznie w.w umów sprzedaży i nie dostarczył w.w kontrahentom przedmiotowych wyrobów tytoniowych.

Wierzytelności potwierdzone w.w fakturami, A. B. (1), działając w imieniu (...) Sp. z o.o., przedstawił (...) Sp. z o.o. do nabycia w ramach w.w umowy factoringowej. Każdorazowo wnioski były podpisane w imieniu (...) Sp. z o.o. przez A. B. (1).

I tak, pismem z dnia 09 grudnia 2004 roku A. B. (1) złożył do faktora wnioski o nabycie wierzytelności AT & M T. A. i Spółka. Sp. J. w P. z tytułu faktury nr (...)_ (...) i nr 35/04/W_ (...) (k. 95) . Wniosek ten wpłynął do faktora w dniu 13 grudnia 2004 roku.

Pismem z dnia 29 grudnia 2004 roku A. B. (1) złożył do faktora wniosek o nabycie wierzytelności (...) Sp. z o.o. w W. z tytułu faktury nr (...)_ (...) (zob. wniosek k. 124) oraz wniosek o nabycie wierzytelności (...) M. S. Sp. J. w P. z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) (zob. wniosek k. 142).

Pismem z dnia 04 stycznia 2005 roku A. B. (1) złożył wniosek do faktora o nabycie wierzytelności (...) W. B. (1) w W. z tytułu faktury nr (...)_ (...) (zob. wniosek k. 130). Wniosek wpłynął do faktora w dniu 11 stycznia 2005 roku.

Kolejno, pismem z dnia 06 stycznia 2005 roku A. B. (1) złożył wniosek do faktora o nabycie wierzytelności (...) W. B. (1) w W. z tytułu faktury nr (...)_ (...) (zob. wniosek k. 127).

Pismem z dnia 07 stycznia 2005 roku A. B. (1) złożył wniosek do faktora o nabycie wierzytelności (...) M. S. Sp. J. w P. z tytułu faktury nr (...)_ (...) (zob. wniosek k. 139).

Pismem z dnia 13 stycznia 2005 roku A. B. (1) złożył wniosek do faktora o nabycie wierzytelności E. E. O. z tytułu faktury nr (...)_ (...) i wierzytelności MA-BO w W. z tytułu faktury nr (...)_ (...) (zob. wniosek k. 145, k. 150).

Natomiast pismem z dnia 14 stycznia 2005 roku A. B. (1) złożył wniosek do faktora o nabycie wierzytelności (...) W. B. (1) w W. z tytułu faktury nr (...)_ (...) (zob. wniosek k. 136). Wniosek wpłynął do faktora w dniu 19 stycznia 2005 roku.

Do przedmiotowych wniosków każdorazowo A. B. (1) załączył dokumenty, w których kontrahenci potwierdzili istnienie wierzytelności wynikających z w/w faktur (k. 97 i 99; k. 126; k. 132; k. 129; k. 138; k. 141; k. 144; k. 147).

Po wpłynięciu każdego z w.w wniosków o nabycie wierzytelności wraz z w.w fakturami VAT oraz potwierdzeniami istnienia wierzytelności przez kontrahentów, (...) Sp. z o.o. przelało na rachunek (...) Sp. z o.o. kwoty stanowiące do 80 % wartości wynikającej z danej faktury pomniejszonej o należne faktorowi odsetki i prowizje.

I tak, na podstawie w.w przedłożonych przez A. B. (1) dokumentów, (...) Sp. z o.o. wypłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależne zaliczki, w tym:

- w dniu 13 grudnia 2004 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) i faktury VAT (...)_ (...) - zaliczkę łącznie w wysokości 324 185,99 zł,

- w dniu 29 grudnia 2004 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) i faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę łącznie w wysokości 325 191,75 zł,

- w dniu 05 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w wysokości 60.987,72 zł;

- w dniu 07 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w wysokości 63 163,81 zł,

- w dniu 07 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w wysokości 57.313,42 zł,

- w dniu 14 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) – zaliczkę w wysokości 37 331, 25 zł,

- w dniach 14 stycznia 2005 roku i 19 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę łącznie w wysokości 116 395,34 zł,

- w dniu 17 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w wysokości 63.719,85 zł.

Po wypłacie przedmiotowych zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o., w terminie określonym w danej fakturze, faktor oczekiwał od w.w kontrahentów zapłaty na swoją rzecz należności wynikających z w.w pierwotnych faktur.

Wskazani wyżej kontrahenci, w związku z niewywiązaniem się przez (...) Sp. z o.o. z w.w umów sprzedaży i nie dostarczeniem przez (...) Sp. z o.o. w.w kontrahentom zamówionych wyrobów tytoniowych, próbowali skontaktować się z prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. A. B. (1) celem wyjaśnienia sytuacji.

A. B. (1) w rozmowie z w.w kontrahentami zapewniał ich, że w związku z nie dostarczeniem kontrahentom towaru, zostaną wystawione na ich rzecz faktury korygujące i tym samym kontrahenci zostaną zwolnieni z obowiązku zapłaty należności wynikających z w.w faktur na rzecz faktora.

W związku z powyższym, na polecenie A. B. (1), w imieniu (...) Sp. z o.o., D. N. (1) wystawiła na rzecz w.w kontrahentów faktury korygujące.

I tak, w dniu 13 grudnia 2004 roku została wystawiona faktura korygująca nr 19/04/W_ (...) na kwotę 211 186,88 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 roku oraz faktura korygująca nr 20/04/W_ (...) na kwotę 199 410,53 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 roku.

W dniu 29 grudnia 2004 roku została wystawiona faktura korygująca nr 26/04/W_ (...) na kwotę 82 631,21 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 roku.

W dniu 04 stycznia 2005 roku została wystawiona faktura korygująca nr 1/05/W_ (...) na kwotę 77 338,55 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 04 stycznia 2005 roku.

W dniu 06 stycznia 2005 roku została wystawiona faktura korygująca nr 2/05/W_ (...) na kwotę 72 654,66 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 06 stycznia 2005 roku.

W dniu 07 stycznia 2005 roku została wystawiona faktura korygująca nr 06/05/W_ (...) na kwotę 80 071,04 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 07 stycznia 2005 roku.

W dniu 12 stycznia 2005 roku została wystawiona faktura korygująca nr 6/05/W_ (...) na kwotę 329 593, 37 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 roku.

W dniu 14 stycznia 2005 roku została wystawiona faktura korygująca nr 9/05/W_ (...) na kwotę 83 440,68 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 stycznia 2005 rok.

W dniu 20 stycznia 2005 roku została wystawiona faktura korygująca nr 8/05/W_ (...) na kwotę 47 323,80 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 roku oraz faktura korygująca nr 10/05/W_ (...) na kwotę 147 395,52 złotych do faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 roku.

A. B. (1) – reprezentujący (...) Sp. z o.o. nie przedstawił w.w faktur korygujących do faktora, ani nie poinformował (...) Sp. z o.o. o fakcie wystawienia przedmiotowych faktur korygujących.

(...) Sp. z o.o., wobec bezskutecznego upływu terminu do pokrycia wszystkich należności wynikających z w.w pierwotnych faktur, na podstawie których zostały wypłacone zaliczki na rzecz (...) Sp. z o.o., w styczniu i lutym 2005 roku kierował do w.w kontrahentów kolejne wezwania do zapłaty stosownych sum (k. 151, k. 155, k. 156, k. 159, k. 162, k. 165, 167-168, k. 171- 175, k. 181).

Przedmiotowi kontrahenci odmawiali spłaty, uznając roszczenia faktora za nieuzasadnione (zob. pismo k. 176, 177, k. 182, k. 185, k. 643). W.w kontrahenci odmawiali zapłaty za faktury, wskazując, że wprawdzie potwierdzali w osobnych dokumentach istnienie wierzytelności, jednak transakcje sprzedaży artykułów tytoniowych, na jakie opiewały faktury przedkładane do faktora przez (...) Sp. z o.o. w rzeczywistości nie dochodziły w ogóle do skutku.

W.w. kontrahenci nie składali odrębnych oświadczeń o nieistnieniu w.w wierzytelności.

Wskazani wyżej kontrahenci, uznając roszczenia faktora za bezzasadne w związku z niewywiązaniem się przez (...) Sp. z o.o z w.w umów sprzedaży i nie dostarczeniem w.w kontrahentom przedmiotowych wyrobów tytoniowych, próbowali skontaktować się z prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. A. B. (1).

Od połowy stycznia 2005 roku A. B. (1) unikał kontaktu z kontrahentami. Jednak w rozmowie z kontrahentami A. B. (1) zapewniał ich, że sytuacja ta zostanie wyjaśniona przez niego z faktorem.

I tak, w dniu 23 lutego 2005 roku A. B. (1) w imieniu (...) Sp. z o.o. skierował do MA-BO w W. pismo, w którym oświadczył, że zobowiązanie z tytułu faktury nr (...) _ (...) z dnia 13 stycznia 2005 roku zostały uregulowane w związku z korektami faktury. W treści przedmiotowego pisma (...) sp. z o.o. poinformowało, że nie w.w Spółka nie posiada żadnych roszczeń wobec w.w kontrahenta (k. 635).

Tego samego dnia A. B. (1) w imieniu (...) Sp. z o.o. skierował pismo o podobnej treści do (...), gdzie zapewniał on, że zobowiązanie z tytułu faktury nr (...) zostały uregulowane w związku z korektami faktury (k. 641).

W związku z przedmiotowymi wezwaniami do zapłaty kierowanymi przez faktora, kontrahenci (...) Sp. z o.o. dokonywali częściowych spłat na jego rzecz (k. 274-290; k. 573).

W okresie od dnia 14 grudnia 2004 roku do dnia 05 stycznia 2005 roku A. B. (1), reprezentujący (...) Sp. z o.o. zawarł z T. Ś. (1) i S. B. (1), reprezentującymi (...) S.A. 4 pozorne umowy sprzedaży, na podstawie których (...) Sp. z o.o. miał zbyć na rzecz (...) S.A. ten sam towar co do ilości i jakości, który był uprzednio zaksięgowany na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. na podstawie dostawy pochodzącej od kupującego (...) S.A.

I tak, w dniu 14 grudnia 2004 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. wyrobów tytoniowych marki G. (...) w ilości łącznie 14.225 opakowań o wartości 430.912,24 złotych (k. 1083). Tego samego dnia, tj. 14 grudnia 2004 roku, (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...) _ (...) opiewającą na kwotę brutto 430 912,24 złotych (k. 116). Faktura ta dokumentowała pozorną umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, na podstawie której (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A. taką samą ilość i markę w.w wyrobów tytoniowych.

W dniu 20 grudnia 2004 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. między innymi wyrobów tytoniowych marki G. (...) w ilości łącznie 4.000 opakowań, o wartości brutto 121.170,40 złotych (k. 1091). Następnego dnia, tj. 21 grudnia 2004 roku, (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...) _ (...) na kwotę brutto 121 170,40 złotych (k. 110). Faktura ta dokumentowała pozorną umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, na podstawie której (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A. taką samą ilość i markę w.w. wyrobów tytoniowych.

Kolejno w dniu 30 grudnia 2004 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. między innymi wyrobów tytoniowych marki C. (...), C. M. L. i C. (...) w ilości łącznie 4.275 opakowań, o wartości brutto 200.327,16 złotych (k. 1089). Tego samego dnia, tj. 30 grudnia 2004 roku (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...) _ (...) na kwotę brutto – 200 327,36 złotych (k. 107). Faktura ta dokumentowała pozorną umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, na podstawie której (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A. taką samą ilość i markę w.w wyrobów tytoniowych.

Natomiast w dniu 05 stycznia 2005 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. między innymi wyrobów tytoniowych marki C. (...) w ilości 1975 opakowań, C. (...) w ilości 1.900 i N. B. w ilości 800 opakowań , o wartości łącznie brutto 2006.090,02 złotych (k. 1093). Tego samego dnia 05 stycznia 2005 roku (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...) _ (...) na kwotę brutto – 206 090,03 złotych (k. 104). Faktura ta dokumentowała pozorną umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych na podstawie której (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A taką samą ilość i markę w.w wyrobów tytoniowych.

Przedmiotowe faktury poświadczające nieprawdę co do sprzedaży wyrobów tytoniowych, wystawione były każdorazowo w imieniu (...) Sp. z o.o. na polecenie A. B. (1) przez D. N. (1).

T. Ś. (1) i S. B. (1), działający w imieniu (...) S.A., każdorazowo potwierdzili istnienie w.w wierzytelności, wynikających z w.w faktur (k. 105, k. 108, k. 111, k. 117).

D. N. (1), kolejno w dniach 16 i 17 grudnia 2004 roku, działając każdorazowo na polecenie A. B. (1), w imieniu (...) Sp. z o.o. – jako sprzedawcy wyrobów tytoniowych wystawiła na rzecz w.w (...) S.A. nadto dwie inne faktury, tj.:

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 16 grudnia 2004 roku na kwotę brutto – 400 882, 70 złotych (k. 122);

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 17 grudnia 2004 roku na kwotę brutto – 148 193, 40 złotych (k. 119).

Wierzytelności potwierdzone odpowiednio w.w fakturami VAT nr (...)_ (...), nr 49/04/W_ (...), nr 57/04/W_ (...) i nr 4/05/W_ (...), wystawionymi na rzecz (...) S.A., A. B. (1), reprezentując (...) Sp. z o.o. przedstawił (...) Sp. z o.o. do nabycia w ramach w.w umowy factoringowej.

I tak, w dniu 14 grudnia 2004 roku A. B. (1) złożył do (...) Sp. z o.o. wniosek o nabycie wierzytelności należnych od (...) S.A. z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 grudnia 2004 roku (k. 115).

W dniu 29 grudnia 2004 roku do (...) sp. z o.o. wpłynął wniosek o nabycie wierzytelności należnych od (...) S.A. z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 21 grudnia 2004 roku (k. 109).

W dniu 05 stycznia 2005 roku do (...) Sp. z o.o. wpłynął wniosek o nabycie wierzytelności należnych od (...) S.A. z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 30 grudnia 2004 roku (k. 106).

Natomiast w dniu 10 stycznia 2005 roku do (...) Sp. z o.o. wpłynął wniosek o nabycie wierzytelności należnych od (...) S.A. z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) z dnia 5 stycznia 2005 roku (k. 103).

Przedmiotowe wnioski każdorazowo były podpisane w imieniu (...) Sp. z o.o. przez A. B. (1). Do w.w wniosków A. B. (1) załączył dokumenty w postaci potwierdzenia istnienia w.w wierzytelności, wynikających z w.w faktur (k. 105, k. 108, k. 111, k. 117), które to dokumenty każdorazowo w imieniu (...) S.A. były podpisane przez S. B. (1) jako Prezesa Zarządu i T. Ś. (1) jako Wiceprezesa Zarządu w.w Spółki.

Po wpływie w.w wniosków o nabycie wierzytelności, faktur VAT poświadczających nieprawdę oraz potwierdzeń istnienia wierzytelności wynikających z przedmiotowych faktur przez (...) S.A., (...) Sp. z o.o. przelało na rachunek (...) Sp. z o.o. kwoty stanowiące do 80 % wartości wynikającej z każdej z w.w faktur pomniejszonej o należne faktorowi odsetki i prowizje.

I tak, na podstawie w.w przedłożonych przez A. B. (1) dokumentów, (...) Sp. z o.o. wypłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależne zaliczki, w tym:

- w dniach 15 i 16 grudnia 2004 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w kwotach 266.777,56 złotych i 73.471,94 złotych;

- w dniu 23 grudnia 2004 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w wysokości 95.608,73 zł,

- w dniu 03 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w wysokości 158.123,77 zł oraz

- w dniu 06 stycznia 2005 roku z tytułu faktury VAT nr (...)_ (...) - zaliczkę w wysokości 164.171.67 zł.

Po wypłacie w.w zaliczek, faktor oczekiwał zapłaty od (...) S.A. należności wynikających z w.w faktur w terminie określonym w danej fakturze.

T. Ś. (1) i S. B. (1) nie kwestionowali w.w zobowiązań wobec faktora.

A. B. (1) część uzyskanych od (...) Sp. z o.o. na podstawie w.w wniosków środków pieniężnych z tytułu zaliczek przekazywał S. B. (1) i T. Ś. (1). Przekazanie przedmiotowych środków pieniężnych odbywało się poza oficjalnym obiegiem. Środki te miały być przeznaczone przez S. B. (1) i T. Ś. (1) na spłatę zobowiązań wynikających z w.w faktur VAT nr (...)_ (...), nr 49/04/W_ (...), nr 57/04/W_ (...) i nr 4/05/W_ (...) na rzecz faktora.

(...) S.A. z tytułu faktury nr (...)_ (...) w dniu 28 lutego 2005 roku spłaciła na rzecz faktora kwotę 30.912,24 złotych, a w dniu 07 marca 2005 roku – kwotę 50.000 złotych (k. 279).

Nadto, w dniu 11 marca 2005 roku pomiędzy (...) a (...) S.A. zawarto porozumienie na podstawie którego (...) S.A. uznała dług za bezsporny i wymagalny wobec wierzyciela z tytułu wierzytelności nabytych przez wierzyciela od (...) Sp. z o.o. w ramach umowy factoringowej nr (...), który na dzień porozumienia wynosił kwotę 1.737.654,88 złotych z tytułu roszczenia głównego. W ramach przedmiotowego porozumienia (...) S.A. zobowiązał się do spłaty na rzecz (...) sp. o.o. zadłużenia w dwóch ratach do dnia 31 marca 2005 roku (k. 767-769).

(...) S.A. nie spłacił w.w kwot wobec faktora, z uwagi na złożenie wniosku o upadłość przez terminem zapłaty.

(...) Sp. z o.o. na rzecz faktora z tytułu w.w należności spłaciło w lutym 2005 roku kwoty kolejno w wysokości 5.000 złotych, 6,850 złotych, 10.000 złotych. 10.150 złotych, 5.000 złotych, 5.000 złotych i 10.000 złotych (k.292-293).

(...) Sp. z o.o. celem wyegzekwowania pełnej wysokości nienależnie wypłaconych (...) sp. o.o. zaliczek, wystąpiła również przeciwko (...) Sp. z o.o. oraz przeciwko jego kontrahentom na drogę sądową.

I tak, nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w Lublinie w dniu 10 mara 2005 roku w sprawie I Nc 90/05 zasądził od (...) Sp. z o.o. w G., A. B. (1) i W. B. (2) na rzecz (...) z zo.o w L. kwotę 2.378.333,73 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2598 B).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 07 marca 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GNc 90/05 nakazał zapłacić W. B. (1) na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 196.404,75 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2618-2620). Wyrokiem z dnia 01 lipca 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX Gc 181/05 uchylił w.w. nakaz i oddalił powództwo. Z kolei wyrokiem z dnia 08 grudnia 2005 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie I ACa 671/05 zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX Gc 181/05 w ten sposób, że utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 07 marca 2005 roku zastrzegając, że spełnienie świadczenia do wysokości określonej w tym nakazie zapłaty przez (...) Sp. z o.o. w G. A. B. (1) lub W. B. (2) w ramach wykonania obowiązku wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 1 marca 2005 roku wydanego w sprawie I Nc 90/05 zwalnia W. B. (1) z tego obowiązku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 28 lutego 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GNc 88/05 nakazał zapłacić MA-BO M.B. (...) Spółka Jawna w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 147.395,52 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2623-2626). Wyrokiem z dnia 01 lipca 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX Gc 176/05 uchylił nakaz i oddalił powództwo. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 grudnia 2005 roku w sprawie I ACa 757/05 Sąd zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 28 lutego 2005 roku w sprawie IX GNc 88/05 zastrzegając, że (...) Spółkę jawną w W. zwolni z obowiązku świadczenia określonej w tym nakazie kwoty 147.392,52 złotych spełnienie świadczenia do tej wysokości w wykonaniu obowiązku zapłaty wynikającego z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd okręgowy w Lublinie w dniu 10 marca 2005 roku w sprawie I NC 90/05 przez (...) Sp. z o.o. w G., A. B. (1), i W. B. (2).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w Lublinie w dniu 22 lutego 2005 roku sprawie IX GNc 83/05 zasądził od (...) S.A. w K. na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 1.648.727,19 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2596).

Wyrokiem z dnia 14 marca 2006 roku Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie VIII Gc 591/05 zasądzi od E. O. na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 47.323,80 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2599-2615). Wyrokiem z dnia 13 października 2006 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX Ga 188/06 oddalił apelację E. O..

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 21 lutego 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GNc 78/05 nakazał zapłacić PPUH (...)M./ (...) Sp. jawna w P. na rzecz (...) Spółce z o.o. w L. kwotę 162.702,25 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2631-2633). Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GC 161/05 uchylił w.w nakaz i oddalił powództwo. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 08

grudnia 2005 roku w sprawie I ACa 640/05 Sąd zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i nakaz zapłaty wydany w sprawie IX GNc 78/05 utrzymał w mocy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 lutego 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GNc 67/05 nakazał zapłacić PHU (...) Sp. z o.o. w Z. na rzecz (...) sp. z o.o. w (...) kwotę 119.215,85 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2636).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 16 lutego 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie GNc 76/05 nakazał zapłacić AT&M T. A. i Spółka Spółka Jawna w P. na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 410.597,41 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2661-2663). Wyrokiem z dnia 4 lipca 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX Gc 205/05 uchylił w.w. nakaz i oddalił powództwo. Wyrokiem z dnia 22 marca 2006 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie I ACa 73/06 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 16 lutego 2005 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 16 lutego 2005 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GNC 75/05 nakazał zapłacić (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 329.593,37 złotych tytułem roszczenia głównego (k. 2666-2671). Wyrokiem z dnia 13 marca 2006 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX Gc 174/05 utrzymał w mocy w.w. nakaz zapłaty w sprawie IX GNc 75/05 zmieniając jedynie wysokość odsetek. Wyrokiem z dnia 11 października 2006 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie I ACa 542/06 oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie IX GC 174/05. Wyrokiem z dnia 03 października 2007 roku Sąd Najwyższy w sprawie IV CSK 160/07 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 542/06. Wyrokiem z dnia 12 marca 2008 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie I ACa 27/08 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GC 174/05 w ten sposób, że uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo, a jednocześnie z tytułu zwrotu wyegzekwowanego świadczenia zasądził od (...) Sp. z o.o. w L. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 424.479,43 złotych. Wyrokiem z dnia 27 listopada 2008 roku Sąd Najwyższy w sprawie IV CSK 317/08 oddalił skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie I ACa 27/08.

W dniu 14 sierpnia 2007 roku w L., (...) Sp. z o.o. w L. – jako zbywca wierzytelności, zawarł z (...) Sp. z o.o. w Ł. – jako nabywcą wierzytelności, umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której zbył on na rzecz nabywcy wierzytelność przysługującą mu wobec (...) S.A, wynoszącą na dzień 3 lipca 2007 roku łącznie kwotę 1.210.732,99 złotych, w tym kwotę 858.174,90 złotych tytułem roszczenia głównego wynikającą z faktur nabytych przez zbywcę. Jednocześnie w treści przedmiotowej umowy (...) Sp. z o.o. oświadczyła, iż po zbyciu w.w. wierzytelności nie będzie dochodził od dłużnika – (...) S.A. jakichkolwiek roszczeń objętych tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lutego 2005 roku w sprawie IX GNC 83/05 (k. 2160-2162).

D. N. (1) została skazana prawomocnym wyrokiem za czyn z art. art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. , polegający na tym, że w okresie od 09 grudnia 2004 r. do 14 stycznia 2005 r. w W. będąc Kierownikiem d/s Zamówień w (...) Sp. z o.o., mimo że przewidywała możliwość poświadczenia nieprawdy, na polecenie (...) Sp. z o.o. wystawiła faktury stwierdzające nieprawdę co do faktu sprzedaży wyrobów tytoniowych n/w kontrahentom umowy factoringowej nr (...), tj.

- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 01 grudnia 2004 r. dla (...) Sp. z o.o. w Z.,

- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 r. dla AT & M Sp. j. w P.,

- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 r. dla AT & M Sp. j. w P.,

- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. dla (...) Sp. J. w P.,

- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. dla (...) Sp. J. w P.,

- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 04 stycznia 2005 r. dla (...) Sp. J. w W.,

- fakturę nr (...) _ (...) z dnia 06 stycznia 2005 r. dla (...) Sp. J. w W.,
- fakturę nr (...) _ (...) z dnia 07 stycznia 2005 r. dla (...) Sp. J. w P.,
- fakturę nr (...) _ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. dla MA-BO Sp. J. w W.,
- fakturę nr (...) _ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. dla E. E. O. w W.,
- fakturę nr (...) _ (...) z dnia 14 stycznia 2005 r. dla (...) Sp. J. w W.,
oraz dla (...) S.A. w K.:

- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 14 grudnia 2004 r.,
- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 16 grudnia 2004 r.,
- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 17 grudnia 2004 r.,
- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 21 grudnia 2004 r.,
- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 30 grudnia 2004 r.,
- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 30 grudnia 2004 r.

A. B. (1) ma obecnie 41 lat. Jest żonaty. Ma na utrzymaniu jedno dziecko. ma wykształcenie wyższe. Obecnie jest zarejestrowany jako bezrobotny w Urzędzie Pracy.

A. B. (1) był dotychczas karany sędownie za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

T. Ś. (1) ma obecnie 47 lat. Jest rozwiedziony. Ma on dwoje dzieci, pozostające na jego utrzymaniu. Z zawodu jest technikiem elektronikiem. Obecnie jest na rencie. Z tego tytułu uzyskuje miesięcznie kwotę 1000 złotych.

Zgodnie z opinią sądowno – psychiatryczną (k. 1658-1660) T. Ś. (1) w chwili czynu nie wykazywał objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego nawracające zaburzenia depresyjne. Ten stan psychiczny T. Ś. (1) w czasie czynu nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Obecnie T. Ś. (1) według opinii sądowno – psychiatrycznej z sierpnia 2014 roku (k. 2678-2681) wykazuje zaburzenia schizoafektywne.

S. B. (1) ma obecnie 48 lat. Jest żonaty. Ma troje dzieci. Obecnie nie ma nikogo na utrzymaniu. Z wykształcenia jest inżynierem budownictwa drogowego. W stosunku miesięcznym otrzymuje emeryturę wysokości 1200 złotych netto.

T. Ś. (1) i S. B. (1) byli karani sędownie za przestępstwa stypizowane w Kodeksie spółek handlowych i przestępstwa oszustwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) (k. 2108, k. 863-864, k. 870-871, k. 1061-1065, k. 1207-1208, k. 1876-1879, k. 2031-2032, k. 1768-1769); częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. Ś. (1) (k. 2108, k. 1203, k. 1764-1766, k. 2033), częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. B. (1) (k. 2108-2109, k. 1098, k. 1766-1767, k. 2033-2034), częściowo zeznania pokrzywdzonego B. K. (k. 2232- 2233, k. 2702, k. 695v), częściowo zeznania świadka P. P. (1) (k. 2126-2127, k. 523-524, k. 525-527), częściowo zeznania świadka C. K. (k. 2125-2126, k. 200-202v); częściowo zeznania K. R. (k. 2355-2356, k. 765v, k. 807-808, k. 1058-1059); zeznania świadka M. S. (1) (k. 2152-2153, k. 583-586), zeznania świadka A. M. (k. 2195-2196, k. 657-660), zeznania świadka M. O. (k. 2195, k. 619-622, k. 633-634), zeznania świadka L. W. (k. 2151-2152, k. 567-570), zeznania świadka W. B. (1) (k. 2194-2195, k. 638-640, k. 1039-1040); zeznania świadka S. M. (1) (k. 2558, k. 684v); zeznania świadka M. J. (obecnie G.) (k. 2558; k. 804v), zeznania świadka A. G.

(1) (k. 2354, k. 735v); częściowo zeznania świadka D. N. (1) (k. 2386-2387, k. 820-821, k. 1608-1609, k. 1238-1238v, k. 1928-1930; k. 564-566); zeznania świadka M. Z. (k. 2356, k. 800v-801), zeznania świadka M. B. (k. 2388-2389, k. 798-800v); zeznania świadka A. B. (2) (k. 2353-2354, k. 788); zeznania świadka M. Ł. (1) (k. 2443-2444, k. 708); zeznania świadka P. W. (1) (k. 2494, k. 686-688, k. 843); zeznania świadka P. U. (k. 2356, k. 1114v-1115); częściowo zeznania świadka I. K. (k. 2443, k. 866v-868); zeznania świadka A. G. (2) (k. 2354-2355, k. 839-840); zeznania świadka S. M. (2) (k. 2588, k. 942-944); odpisy z KRS (k. 12-54); zaświadczenia (k. 55-56, k. 591-592), wnioski wraz z załącznikami (k. 57-71), dokumentacja faktoringowa (k. 72-87); zawiadomienia (k. 88-94); wniosek o nabycie wierzytelności (k. 95); wnioski o nabycie wierzytelności, kopie faktur oraz pozostała dokumentacja związana z przejęciem wierzytelności (k. 96-198); środki wysłane do (...) (k. 204-213); dokumenty pod przelew wysłane do (...) (k. 214-233, k. 238-272); rozliczenie spłaconych wierzytelności (k. 234-237); spłaty kontrahentów (k. 273-290); spłaty faktoranta (k. 291-294); kompensaty (k.295-298); raport nienależnych wpłat (k.299); kompensaty (k. 300-302); dokumenty złożone przez faktoranta przy wniosku o zawarcie umowy (k. 304-352); informacje o sprawozdaniu finansowym (k.353-401), sprawozdanie finansowe korporacji tytoniowej (k.402-417); opinia biegłego rewidenta (k.418-419); kontrakt handlowy wraz z aneksem (k.420-423); dokumenty dotyczące kontrahentów (k.424-499); wydruki z rozliczeń (...) (k. 500-521); oświadczenie (...) (k. 522); faktury VAT (k. 528-530); rozliczenie nabytych faktur (k. 531-537); wniosek o nabycie wierzytelności (k.540); umowy sprzedaży akcji (k. 542-559); postanowienia o zmianie danych w KRS i zaświadczenie o dokonanie wpisu (k. 560-563); potwierdzenie polecenia przelewu (k.573); protokół zajęcia ruchomości (k.574); faktura korygująca (k.575); opinia w sprawie factoringu (k.576-580); wierzytelności (...) spłacone w kwietniu 2005 roku (k.582); pismo ZUS (k.593); pismo US (k.594-595); deklaracje podatkowe wraz z korektami (k.596-608); kopia aktu notarialnego (k.609-618); zajęcie wierzytelności (k.623); pismo do MA-BO (k.635-644), pełnomocnictwo (k.636), kopia przelewu (k.637), pismo do P. (k.641, k. 645), pismo (...) (k.642); pismo PHU (...) do (...) (k.643); pismo naczelnika (...) US (k. 661-662), pismo do PHU (...) (k.696), kompensata (k.697), kopia faktur (k. 698-702, k. 714-733, k. 789), zestawienie (k. 737-738), wyroki wraz z uzasadnieniami (k.748-764, k. 777-781), porozumienie (k.767-769), wypis z KRS (k.771-775), obowiązki kierownika administracji (k.783), kontrakt handlowy wraz z załącznikami i aneksem (k. 791-797), rozliczenie niespłaconych faktur (k.809-813), dokumentacja lekarska (k.822, k. 1362-1367), protokół zatrzymania rzeczy (k. 825-827), protokół przeszukania (k. 830-831), dane o karalności (k. 856), protokół oględzin rzeczy (k. 880-885, k. 1051-1053, k. 1055-1058), rozliczenia (k. 886-892), wydruki faktur (k. 893-935, k. 961-1012, k. 1059-1060), protokoły oględzin rzeczy (k. 953-957), kopie faktur wraz z załącznikami (k. 1071-1121), wydruk wierzytelności (k. 1160-1161); dane o karalności (k. 1187, k. 1214-1215), odpisy z ksiąg wieczystych (k. 1241-1282), dokumentacja ZUS (k.1312-1358), opinia sądowo-psychiatryczna (k. 1658-1660, k. 1957), dokumentacja lekarska (k. 1376-1381, k. 1431-1437), opinia psychologiczna wraz z dokumentacją (k. 1402-1427), karty karne (k. 1614-1616, k. 2331-2339), wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie (k. 1718, k. 1720), opinia psychologiczna (k. 1944-1955); opinia z zakresu informatyki i techniki komputerowej (k. 1966-1980), pismo do MA-BO (k. 624-625); zajęcie wierzytelności (k. 626); zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego (k. 627); zestawienie rozliczeń (k. 1886); wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie (k. 1900-1901) ; kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem (k. 2160-2162); pismo (...) (k. 2163-2164); opinia sądowo – psychiatryczna (k. 2396-2403); Pismo z Komendy Rejonowej Policji W. I (k. 2457); zaświadczenie z systemu PESEL (k. 2481-2486); pismo z Prokuratury Rejonowej L. Północ w L. (k. 2579); odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie I Nc 90/05 (k. (...)) ; odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GNc 83/05 (k.2596); odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie VIII Gc 591/05 (k. 2599-2600); odpis wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX Ga 188/06 (k.2601); uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX Ga 188/06 (k. 2602-2615); odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 671/05 (k. 2618); odpis wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX Gc 181/05 (k.2619); odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GNc 90/05 (k.2620); odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GNc 88/05 (k. 2623); odpis wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX Gc 176/05 (k. 2624); odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 757/05 (k. 2625-2626); odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 640/05 (k. 2631); odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GNc 78/05 (k. 2632); odpis wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GC 161/05 (k. 2633); odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GNc 67/05 (k. 2636);

odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie GNc 76/05 (k. 2661); odpis wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX Gc 205/05 (k. 2662); odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 73/06 (k. 2663); odpis wyroku Sądu Najwyższego w sprawie IV CSK 317/08 (k. 2666); odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX GNc 75/05 (k. 2667); odpis wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IX Gc 174/05 (k. 2668); odpis wyroku sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 542/06 (k. 2669); odpis wyroku Sądu Najwyższego w sprawie IV CSK 160/07 (k. 2670); odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 27/08 (k. 2671); aktualna karta karna oskarżonego A. B. (k. 2652-2653); aktualna karta karna oskarżonego T. Ś. (k.2655-2656); aktualna karta karna S. B. (k.2658-2659); opinia sądowo – psychiatryczna dot. oskarżonego T. Ś. (k. 2678-2681)

Oskarżony A. B. (1) (k. 2108, k. 863-864, k. 870-871, k. 1061-1065, k. 1207-1208, k. 1876-1879, k. 2031-2032, k. 1768-1769) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W postępowaniu przygotowawczym (k. 863-864, k. 870-871, k. 1207-1208) oskarżony odmówił składania wyjaśnień.

W postępowaniu sądowym oskarżony, odnosząc się do pierwszego z zarzucanych mu czynów wyjaśnił, że propozycja zawarcia w.w. umowy factoringowej z października 2004 roku wyszła od strony pracowników (...) sp. z o.o. (k. 1768). Wskazał przy tym, że wszelkie negocjacje w tym zakresie z ramienia (...) Sp. z o.o. prowadził J. I. (k. 1768). Jednocześnie zaprzeczył on, by w 2004 roku (...) Sp. z o.o. posiadała jakiegokolwiek zaległości w ZUS-ie czy też w Urzędzie Skarbowym (k. 1878). Zaprzeczył również, by w związku z podpisywaniem w.w. umowy factoringowej przedkładał on dla faktora opisane w zarzucie zaświadczenia. Stwierdził mianowicie, że „nie wie skąd się wzięły te zaświadczenia” (k. 1878). Dodał również, że on nie ubiegał się o wydanie przedmiotowych dokumentów (k. 1878; k. 1768, k. 2031). Oskarżony zaprzeczył również, by podczas rozmowy z pracownikami (...) sp. z o.o., czy też w chwili podpisywania w.w. umowy factoringowej przedkładał jakiegokolwiek dokumenty (k. 1877). Odnosząc się do faktur korygujących oskarżony wskazywał, że tylko raz została wystawiona faktura korygująca wobec firmy (...) z uwagi na przekroczenie limitu, przy czym oskarżony wywodził, że w istocie informował o tym pracowników faktora (k. 1877). Jednocześnie oskarżony przyznał, że nie dostarczył dla (...) Sp. z o.o. całego towaru wynikającego z pierwotnej faktury (k. 1769). Oskarżony wyjaśnił mianowicie, że towar był wydawany za każdym razem, za wyjątkiem tej jednej transakcji zawartej ze spółką (...) (k. 1878). W dalszej części oskarżony wyjaśnił jednak, że nie wie, czy wszystkie faktury objęte zarzutami zostały rozliczone (k. 1877). Jednocześnie dodał, że informował pracowników (...) sp. z o.o., w tym P. P. (1) i C. K. o wypisywaniu umów korygujących oraz o tym, że będzie zwracał zaliczki wypłacone na ich podstawie (k. 1877). Oskarżony wywodził przy tym, że w grudniu 2004 roku Bank (...) S.A., u którego (...) miał zaciągnięty kredyt, bez podania przyczyny, nie przedłużył limitu finansowego, co - jak wyjaśnił - spowodowało „poważne problemy” . Dodał także, że w tamtym czasie także inne banki zablokowały konta (...) (k. 1769). Ostatecznie oskarżony przyznał również: „to nie było też tak, że ja nie potrzebowałem dodatkowych środków na spółkę żeby lepiej działała” (k. 1878). Wskazał przy tym, że o przedmiotowym zdarzeniu informował (...) i chciał uzgodnić z faktorem plan spłat, jednak bezskutecznie (k. 1877). Oskarżony dodał również, że ostatecznie spłacił on wszystkich swoich kontrahentów (k. 1877). Wskazał przy tym, że w październiku 2005 roku został złożony wniosek o upadłość (...) Sp. z o.o., a w 2006 roku ogłoszono upadłość w.w. spółki (k. 1877). Wskazał nadto, że (...) nie jest w jakikolwiek sposób „stratne” (k. 1878).

Odnosząc się do trzeciego z zarzucanych mu czynów, oskarżony przyznał, że D. N. (1) była w (...) Sp. z o.o. osobą upoważnioną do wystawiania faktur. Jednak oskarżony zaprzeczył, by kiedykolwiek polecał w.w. osobie wystawianie faktur poświadczających nieprawdę. W tym zakresie oskarżony wyjaśnił, że D. N. (1) sama wystawiała faktury i sama ustalała ich treść. Oskarżony wskazał, że nie miał styczności z D. N. (1), a ona pracowała na podstawie danych z systemu (k. 1878-1879). Jednocześnie oskarżony wyjaśnił, że w relacjach z D. N. (1) mógł on co najwyżej polecić jej, by któregoś klienta obsłużyła poza kolejnością albo dzwonić do niej, prosząc ją by nakłaniała klientów do zamawiania większej liczby towaru (k. 2031).

Odnosząc się natomiast do współpracy (...) Sp. z o.o. z (...) S.A. oskarżony wyjaśnił, że podpisując umowę factoringową, (...) Sp. z o.o. nie była w żaden sposób związana z (...) S.A. (k. 1878). Oskarżony wskazał przy tym, że (...) Sp. z o.o. nabyła udziały w (...) S.A. pod koniec listopada 2004 roku (k. 2032). Jednocześnie zaznaczył on, że w

związku z wystawieniem faktury w ramach wzajemnej współpracy w.w spółek, towar był każdorazowo przekazywany (k. 1878). Zaprzeczył również, by kiedykolwiek wpływał na któregoś ze swoich kontrahentów (k. 1879).

Oskarżony T. Ś. (1) (k. 2108, k. 1203, k. 1764-1766, k. 2033) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu sądowym oskarżony wyjaśnił, że w 2004 roku A. B. (1) zaproponował (...) S.A. współpracę w oparciu o w.w umowę factoringu (k. 1764). Jednocześnie zaznaczył on, że wiedział o istnieniu przedmiotowej umowy factoringowej, jednak nie znał jej treści (k. 2033). Oskarżony dodał również, że nigdy nie miał żadnego dostępu do dokumentacji (...) (k. 2033). W dalszej części oskarżony wyjaśnił: „przez tą umowę (factoringową – dop. Sądu) nasza firma była zgłoszona do ogłoszenia upadłości, ponieważ nie mieliśmy pieniędzy na zapłacenie tych faktur ponieważ (...) było nam winne w tamtym czasie kwotę około 1 700 000 złotych” (k. 1764). Jednocześnie wyjaśnił on, że A. B. (1) był poinformowany, że jeśli w/w kwota nie zostanie zwrócona, to zostanie złożony wniosek o upadłość (...) S.A. Zaznaczył również, że następnego dnia po bezskutecznym upływie terminu do zapłaty w.w. kwoty, tj., w 18 marca 2005 roku został ostatecznie złożony wniosek o upadłość (...) S.A. (k. 2033). Oskarżony dodał przy tym, że A. B. (1) wiedział o tym, że został złożony w.w wniosek o upadłość KT.S.A (k. 2033). Odnosząc się bezpośrednio do zarzutu, oskarżony przyznał, że w tamtym okresie praktyką było, że (...) S.A. wystawiało faktury na rzecz (...) oraz innych podmiotów w celu podniesienia obrotu wobec koncernów tytoniowych. (k. 1765). Jak wyjaśnił: „taki był rynek”. Oskarżony podniósł przy tym, że towar objęty kwestionowanymi fakturami był fizycznie na magazynie; nie potrafił jednak jednoznacznie stwierdzić, czy w związku z wystawieniem faktury towar był każdorazowo dostarczany nabywcy. Oskarżony stwierdził: „to trudny temat czy miałem wiedzę, czy faktury nie odzwierciedlały stanu rzeczy” (k. 1766). Oskarżony nie potrafił również stwierdzić, czy za każdą fakturą „podążał towar” (k. 1766). Zaprzeczył jednak by były wystawiane nielegalne faktury (k. 1766). W dalszej części oskarżony wskazał, że (...) S.A. nie uchylał się od spłaty należności. Dodał również, że w tym zakresie były prowadzone rozmowy z (...) w sprawie spłaty zadłużenia (k. 1765).

Oskarżony S. B. (1) (k. 2108-2109, k. 1098, k. 1766-1767, k. 2033-2034) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu sądowym oskarżony wyjaśnił, że nie było możliwości wypisania tzw. pustych faktur, o których mowa w a/o z uwagi na system komputerowy zainstalowany w (...) S.A. Wskazał, że nie było bowiem możliwości wypisania faktury, jeśli nie było towaru w magazynie (k. 1767; 1766). Jednocześnie oskarżony przyznał, że (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. były powiązane kapitałowo. W tym zakresie oskarżony wyjaśnił, że w zamian za 100 % akcji w (...) S.A., wspólnicy (...) S.A. uzyskali udziały w wysokości 49 % w (...) Sp. z o.o. (k. 1767). Oskarżony wyjaśnił również, że zdecydowali się na połączenie z (...), bowiem informacje o tej spółce pojawiały się w mediach, stąd uznawali oni, że jest to liczący się na rynku danej branży podmiot. W dalszej części oskarżony przyznał również, że (...) Sp. z o.o. zalegało z płatnościami wobec (...) S.A. W tym zakresie oskarżony wskazał, że kiedy zaczęły się „kłopoty factoringowe (...) to (...) zwodziło nas ciągle, że dostaniemy pieniądze. To trwało jakiś czas” (k. 1767). Ostatecznie oskarżony przyznał również, że zgłoszono wniosek o upadłość (...) S.A.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu swobodna analiza ustalonego wyżej stanu faktycznego uprawnia z całą stanowczością do przyjęcia, że oskarżeni są sprawcami przypisanych im przestępstw.

U podstaw przyjęcia powyższego wniosku leży przede wszystkim dogłębna analiza wyjaśnień oskarżonych, zeznań pokrzywdzonego B. K., pracowników (...) Sp. z o.o. oraz zeznań pozostałych świadków, w tym przede wszystkim D. N. (1), jak również analiza pozostałych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, w tym dokumentów w postaci opisanych wyżej faktur, dokumentacji factoringowej oraz wniosków o nabycie wierzytelności, które to dowody – ocenione swobodnie przez Sąd – tworzą wspólnie zwartą, logiczną i wzajemnie się uzupełniającą całość.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego **A. B. (1)** zasługują na wiarę jedynie w części.

Dokonując szczegółowej oceny wyjaśnień oskarżonego, zdaniem Sądu jako wiarygodne należało ocenić wyjaśnienie oskarżonego, w których podał, że w okresie objętym zarzutami pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) została podpisana umowa factoringowa. Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznał on w istocie, że w ramach w.w umowy factoringowej, w okresie objętym zarzutami ubiegał się on o nabycie wierzytelności z tytułu opisanych w stanie faktycznym faktur wystawionych na rzecz kontrahentów (...) Sp. z o.o. Okoliczności te nie były kwestionowane w niniejszej sprawie. Fakt ten bezsprzecznie potwierdzają również załączone do akt dokumenty w postaci faktur wraz z wnioskami o nabycie wierzytelności oraz zeznania pracowników faktora.

Co do zasady, wobec braku dowodów przeciwnych, jako szczerze i wiarygodne Sąd uznał również twierdzenia oskarżonego, iż w negocjacjach w zakresie warunków w.w umowy z ramienia (...) Sp. z o.o. brał udział J. I.. Niemniej jednak z dokumentacji dot. w.w umowy, wynika jednoznacznie, że wniosek o zawarcie w.w umowy został podpisany przez A. B. (1). Oskarżony nie kwestionował przy tym autentyczności swojego podpisu na w.w dokumencie.

Okoliczność współpracy (...) Sp. z o.o. między innymi ze (...) Sp. z o.o. oraz (...) S.A., a także z innymi wymienionymi w stanie faktycznym kontrahentami, potwierdzają załączone do akt dokumenty w postaci faktur, a także dokumentacja dotycząca umowy factoringowej. Okoliczność ta znajduje również pełne odzwierciedlenie w zeznaniach B. K. oraz pozostałych oskarżonych, jak również zeznaniach przedstawicieli pozostałych kontrahentów.

Sąd jako prawdziwe uznał również twierdzenia oskarżonego A. B. (1), iż na chwilę zawarcia i wejścia w życie przedmiotowej umowy factoringowej, tj. w październiku 2004 roku, (...) Sp. z o.o. nie była powiązana kapitałowo z (...) S.A. Jak bowiem wynika z załączonych do akt umów sprzedaży akcji, powiązania takie istniały dopiero począwszy od dnia 24 listopada 2004 roku. Okoliczności te znajdują przy tym pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego S. B. (1), w części uznanej przez Sąd za wiarygodną.

Sąd jako szczerze uznał nadto wyjaśnienia oskarżonego, w których wywodził on, że w okresie objętym zarzutem (...) Sp. z o.o. miała problemy finansowe z uwagi na wstrzymanie dalszej wypłaty rat kredytów zaciągniętych przez (...) Sp. z o.o. Okoliczność, że w okresie objętym zarzutem utracił płynność finansową potwierdzają wiarygodne zeznania P. W. (2) (k. 687) oraz P. U. (k. 1115). Sąd pominął jednie w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego na okoliczność, że kłopoty finansowe (...) Sp. z o.o. rozpoczęły się dopiero w grudniu 2004 roku. Jak bowiem wynika z zeznań (...) Sp. z o.o. miała problemy finansowe już w październiku 2004 roku. Okoliczność tę potwierdzają zresztą także dokumenty w postaci n.w pism z ZUS- u i Urzędu Skarbowego, dokumentujące, że na dzień 12 października 2004 roku (...) Sp. z o.o. miała zaległości z tytułu należności publicznoprawnych.

Wobec braku dowodów przeciwnych Sąd dał nadto wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. B. (1), w których wywodził on, że ostatecznie została ogłoszona upadłość (...) Sp. z o.o.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) w zakresie, w jakim kwestionował on swoje sprawstwo, zdaniem Sądu nie są wiarygodne, bowiem są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny i stanowią, w ocenie Sądu, przyjętą przez oskarżonego na potrzeby niniejszego postępowania linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnienie zarzuczanych mu czynów.

Przede wszystkim w ocenie Sądu jako nieszczerze i nieprawdziwe należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego, w których konsekwentnie zaprzeczał, by to on wraz z wnioskiem o zawarcie umowy factoringowej, składał opisane w stanie faktycznym zaświadczenia z dnia 05 października 2004 roku i 25 września 2004 roku, poświadczające nieprawdę co do stanu zaległości (...) Sp. z o.o. wobec ZUS-u i Urzędu Skarbowego. Jako nieprawdziwe należało również ocenić jego wyjaśnienia na okoliczność, że na chwilę złożenia w.w wniosku o zawarcie umowy factoringowej, (...) Sp. z o.o. nie posiadała żadnych zaległości w płatności składek na ubezpieczenie społeczne, jak też zaległości w płatności należności publicznoprawnych na rzecz Urzędu Skarbowego. W tym zakresie wskazać w pierwszej kolejności należy, iż z informacji (...) Oddział w G. I. w G. wynika jednoznacznie, że w dniu 05 października 2004 roku ZUS nie wystawił dla (...) Sp. z o.o. kwestionowanego zaświadczenia. Nadto, jak wynika z zeznań pracownika ZUS S. M. (1) – jej

podpis i pieczęć widniejący na kwestionowanym zaświadczeniu najprawdopodobniej nie są autentyczne (k. 684v). Jednocześnie z treści przedmiotowego pisma wynika, że (...) Sp. z o.o. na dzień 12 października 2004 roku zalegała z zapłatą składek ZUS za okres grudzień 2003 roku – wrzesień 2004 roku, a mianowicie: na FUS - na kwotę 532 628,85 złotych; na FUZ - na kwotę 138 289,47 zł; zaś na (...) na kwotę 52 395,85 zł (k. 593). Co również istotne, z informacji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. wynika, że także ten Urząd nie wystawiał na rzecz (...) Sp. z o.o. kwestionowanego zaświadczenia z dnia 25 września 2004 roku o numerze (...), gdyż od 1 stycznia 2004 roku właściwym miejscowo urzędem skarbowym do wydawania zaświadczeń stał się (...) Urząd Skarbowy w G.. Z tego też powodu Urząd Skarbowy nie posiadał informacji o stanie zaległości publicznoprawnych w/w spółki, zaś zaświadczenie o podanym numerze zostało wystawione na innego podatnika – osobę fizyczną (k. 594-595). Powyższe potwierdziła również po okazaniu kwestionowanego dokumentu M. I. II Urzędu Skarbowego w G. (k. 804v). Z kolei z pisma Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G. wynika, że (...) Sp. z o.o. w G. na dzień 12 października 2004 roku zalegała z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za lipiec 2004 roku w kwocie 24 763,70 złotych oraz sierpień 2004 roku – 12 569,70 złotych (k. 661-662). Okoliczność, że (...) Sp. z o.o. posiadała zaległości z tytułu należności publicznoprawnych, potwierdziła w swoich zeznaniach także A. G. (1) – pracownik (...) Urzędu Skarbowego. A. G. (1) zeznała bowiem, że (...) Sp. z o.o. na dzień 30 września 2004 roku zalegała na kwotę 56 342,40 zł z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za czerwiec, lipiec i sierpień 2004 roku (k. 735v). Co się zaś tyczy okoliczności złożenia przedmiotowych zaświadczeń, to nie umknęło uwadze Sądu – a co wynika wprost z treści wniosku o zawarcie umowy factoringowej – że kwestionowane zaświadczenia zostały wymienione wprost w treści w.w wniosku, który – o czym już była mowa powyżej - został w sposób bezsporny podpisany przez A. B. (1). Powyższe dowodzi, iż oskarżony – wbrew swoim wyjaśnieniom - składając faktorowi w.w wniosek - musiał mieć świadomość treści w.w zaświadczeń oraz świadomość nieprawdziwości danych zawartych w opisanych w zarzucie zaświadczeniach.

Nie sposób przy tym pominąć, że oskarżony A. B. (1) - jako prezes Zarządu w.w Spółki – reprezentował w.w Spółkę, prowadzącą działalność gospodarczą. W tych okolicznościach, w świetle zasad doświadczenia życiowego, nieprawdopodobnym jest, w ocenie Sądu, by oskarżony - jako osoba działająca w obrocie profesjonalnym - zamierzając działać uczciwie, podpisując wniosek o zawarcie umowy factoringowej i załączając do niego wymagane dokumenty, a w szczególności tak ważne dokumenty jak zaświadczenia ilustrujące sytuację finansową Spółki, nie zapoznał się najpierw z ich treścią. Takie zachowanie stanowiłoby, w ocenie Sądu, wyjątkową lekkomyślność i naiwność, której nie da się w racjonalny sposób wytłumaczyć.

Wobec powyższego zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których konsekwentnie wywodził, że nie miał świadomości, że do wniosku o zawarcie umowy factoringowej zostały załączone zaświadczenia ilustrujące nieprawdziwe dane dot. sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o., należało ocenić jako niewiarygodne.

Jednocześnie jako nieprawdziwe Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego, w których odniósł się on do wystawiania przez (...) Sp. z o.o. faktur korygujących, wskazując że tylko raz została wystawiona faktura korygująca wobec (...) Sp. z o.o. z uwagi na przekroczenie limitu (k. 1877). Wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie przeczą bowiem zeznania osób reprezentujących kontrahentów (...) Sp. z o.o. , z których wynika, że (...) Sp. z o.o. wystawiało jeszcze inne faktury korygujące. Potwierdzają to również w istocie w.w dokumenty w postaci faktur korygujących, których autentyczność nie była kwestionowana. Nie sposób przy tym pominąć, iż w dalszych wyjaśnieniach sam oskarżony podniósł, że informował pracowników (...) Sp. z o.o., w tym P. P. (1) i C. K. o „wypisywaniu umów korygujących” oraz że zaliczki wypłacone na ich podstawie będzie zwracał (k. 1877). Tym samym oskarżony sam w istocie przyznał, że (...) Sp. z o.o. na rzecz swoich kontrahentów wystawiła więcej niż jedną fakturę korygującą.

Jednocześnie twierdzeniom oskarżonego, że za wyjątkiem umowy sprzedaży zawartej ze (...) Sp. z o.o., w przypadku pozostałych umów zawartych ze swoimi kontrahentami, (...) Sp. z o.o. wywiązała się w zakresie dostarczenia towaru przeczą wiarygodne zeznania przedstawicieli kontrahentów, w tym M. S. (1), A. M., M. O., L. W., czy też W. B. (1).

Również wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) na okoliczność, że każdorazowo informował on pracowników (...) sp. z o.o., w tym P. P. (1) i C. K. o wypisywaniu umów korygujących oraz o tym, że będzie zwracał zaliczki wypłacone na ich podstawie nie zasługują na uwzględnienie. Jak bowiem wynika ze zgodnych zeznań wspomnianych pracowników (...)

Sp. z o.o., A. B. (1) nie przekazywał faktorowi faktur korygujących wystawionych do opisanych w stanie faktycznym pierwotnych faktur, stanowiących podstawę wypłaty nienależnych zaliczek. Z zeznań C. K. wynika przy tym, że faktury korygujące przedstawiali do faktora dopiero sami kontrahenci (...) Sp. zo.o. (k. 202). Jednocześnie z zeznań w.w przedstawicieli kontrahentów oraz dokumentacji factoringowej wynika jednoznacznie, że oskarżony ostatecznie dobrowolnie nie zwracał faktorowi wypłacanych mu nienależnie zaliczek.

Jako nieprzekonujące i nieszczerze Sąd uznał nadto wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1), w których konsekwentnie zaprzeczał on, by polecał D. N. (1) wystawianie opisanych w stanie faktycznym faktur VAT poświadczających nieprawdę. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie stoją w sprzeczności z uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami D. N. (1). Wersji oskarżonego przeczy przy tym sam fakt, że D. N. (1) została skazana prawomocnym wyrokiem za wystawianie w.w fikcyjnych faktur.

Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom A. B. (1), w których zaprzeczał on sprawstwu w zakresie czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej wyroku. Wskazać należy, iż oskarżony w istocie kwestionował, by pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. dochodziło do fikcyjnych transakcji, a tym samym, by zaliczki wypłacone na podstawie wystawionych z tego tytułu faktur, opisanych w stanie faktycznym, nie miały podstawy prawnej.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie wskazać należy, iż Sąd nie kwestionuje twierdzeń A. B. (1) na okoliczność, iż co do zasady pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. dochodziło do zawierania wzajemnych umów sprzedaży, w przypadku których to transakcji obie spółki odpowiednio raz występowały w roli zbywcy wyrobów tytoniowych, innym zaś razem – w roli nabywcy towaru. Okoliczność tę potwierdzili zgodnie oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1). Potwierdza to również załączona do akt dokumentacja w postaci faktur.

Podnieść również należy, iż z załączonych do akt wydruków stanu magazynowego (...) Sp. z o.o. wynika, że w okresie objętym zarzutem, kolejno w dniu 14, 20 i 30 grudnia 2004 roku oraz w dniu 05 stycznia 2005 roku, na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. był księgowany towar pochodzący z (...) S.A. Jednocześnie dodać należy, iż w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy nie sposób jednoznacznie stwierdzić, że w przypadku opisanych wyżej przypadków, (...) S.A. nie dostarczała (...) Sp. z o.o. danego towaru. Stąd – kierując się dyrektywą ujętą w art. 5 § 2 k.p.k. – wobec braku jednoznacznych dowodów przeciwnych, jako wiarygodne należało co do zasady ocenić wyjaśnienia oskarżonego, że w w.w przypadkach doszło do zawarcia umów sprzedaży, na podstawie których (...) S.A. sprzedał dane wyroby tytoniowe na rzecz (...) Sp. z o.o.

Niemniej jednak podkreślenia wymaga, iż nawet przy założeniu, że w każdym z opisanych wyżej przypadków dany towar został rzeczywiście dostarczony przez (...) S.A. do (...) Sp. z o.o., a zatem, że pomiędzy w.w spółkami doszło do zawarcia realnych umów sprzedaży, należy uznać, że dalsze umowy sprzedaży, zawarte pomiędzy w.w spółkami kolejno w dniach 14, 21, 30 grudnia 2004 roku i 05 stycznia 2005 roku, opisane w stanie faktycznym, w których (...) Sp. z o.o. występowało już w roli zbywcy, miały charakter pozorny, a zatem nie wywoływały skutków prawnych.

Stwierdzić należy, iż zawarcie takich umów nie miało racjonalnego i ekonomicznego uzasadnienia. Z analizy bowiem treści dokumentów w postaci n.w faktur VAT w powiązaniu z wydrukami stanu magazynowego (...) Sp. z o.o. wynika jednoznacznie, że w dniu 14 grudnia 2004 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. wyrobów tytoniowych marki G. (...) w ilości łącznie 14.225 opakowań o wartości 430.912,24 złotych (k. 1083). Tymczasem już tego samego dnia, tj. 14 grudnia 2004 roku, (...) Sp. z o.o. miało zawrzeć z (...) S.A. umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, na podstawie której (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A. taką samą ilość i markę w.w wyrobów tytoniowych i z tytułu której to umowy (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...)_ (...) opiewającą na kwotę brutto 430 912,24 złotych (k. 116).

Kolejno, w dniu 20 grudnia 2004 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. między innymi wyrobów tytoniowych marki G. (...) w ilości łącznie 4.000 opakowań, o wartości brutto 121.170,40 złotych (k. 1091). Tymczasem już następnego dnia, tj. 21 grudnia 2004 roku, (...) Sp. z o.o. miało zawrzeć z (...) S.A. umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, na podstawie (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A. taką samą ilość i markę

w.w. wyrobów tytoniowych i z tytułu której to transakcji (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...)_ (...) na kwotę brutto 121 170,40 złotych (k. 110).

Z kolei w dniu 30 grudnia 2004 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. między innymi wyrobów tytoniowych marki C. (...), C. M. L. i C. (...) w ilości łącznie 4.275 opakowań, o wartości brutto 200.327,16 złotych (k. 1089), podczas gdy jeszcze tego samego dnia, tj. 30 grudnia 2004 roku (...) Sp. z o.o. miało zawrzeć z (...) S.A. umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, na podstawie (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A. taką samą ilość i markę w.w. wyrobów tytoniowych i z tytułu której to transakcji (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...)_ (...) na kwotę brutto – 200 327,36 złotych (k. 107).

Natomiast w dniu 05 stycznia 2005 roku na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. zaksięgowano dostawę z (...) S.A. między innymi wyrobów tytoniowych marki C. (...) w ilości 1975 opakowań, C. (...) w ilości 1.900 i N. B. w ilości 800 opakowań, o wartości łącznie brutto 2006.090,02 złotych (k. 1093). Tymczasem tego samego dnia 05 stycznia 2005 roku (...) Sp. z o.o. miało zawrzeć z (...) S.A. umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, na podstawie (...) Sp. z o.o. miała sprzedać (...) S.A. taką samą ilość i markę w.w. wyrobów tytoniowych i z tytułu której to transakcji (...) Sp. z o.o. wystawiło na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...)_ (...) na kwotę brutto – 206 090,03 złotych (k. 104).

Analiza powyższych dokumentów prowadzi do jednoznacznego wniosku, że zachowanie (...) Sp. z o.o. – reprezentowanej przez A. B. (1), polegające na zwrotnej odsprzedaży na rzecz (...) S.A. tego samego towaru, uprzednio dostarczonego przez (...) S.A., za taką samą cenę i to jeszcze tego samego dnia lub (jak to miało miejsce w jednym przypadku) następnego dnia po dostawie, nie miało racjonalnego i ekonomicznego uzasadnienia. Takie zachowanie z ekonomicznego punktu widzenia dla (...) Sp. z o.o. nie było opłacalne, bowiem nie przynosiło jakikolwiek korzyści. Wręcz przeciwnie – przyjmując wersję oskarżonego – że każdorazowo (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. dostarczały sobie wzajemnie towar, należało uznać, że tego rodzaju transakcje wręcz narażały (...) Sp. z o.o. na straty finansowe choćby z tytułu kosztów transportu z jednego magazynu do drugiego oraz kosztów obsługi danej dostawy. Tymczasem z założenia celem prowadzenia działalności gospodarczej jest osiąganie zysków. Stąd zachowanie A. B. (1), który reprezentując (...) Sp. z o.o. zawierałby takie transakcje, zwłaszcza w kontekście – jak przyznał sam oskarżony A. B. (1) – trudnej sytuacji finansowej (...) sp. z o.o., nie znajdują racjonalnego uzasadnienia. Takie zachowanie przedsiębiorcy jest bowiem sprzeczne z zasadami prowadzenia działalności gospodarczej nakierowanej z zasady na osiąganie zysku. Powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że opisane w stanie faktycznym czynności prawne – za obopólną zgodą – miały charakter pozorny. Oskarżeni wzajemnie godzili się na układ, polegający na zawieraniu przez (...) Sp. z o.o. z (...) S.A. fikcyjnych umów sprzedaży i wystawianiu przez (...) Sp. z o.o. z tego tytułu faktur, poświadczających nieprawdę. Powyższe dowodzi również, że zaliczki wypłacone przez faktora na rzecz (...) Sp. z o.o. w oparciu w w.w. faktury, w następstwie przedłożonych przez A. B. (1) wniosków o nabycie tychże wierzytelności, nie miały podstawy prawnej.

Zważywszy na powyższe należało uznać, że wersja oskarżonego A. B. (1), w której zaprzeczał on swojemu sprawstwu czynu opisanego w pkt 3. części wstępnej wyroku nie zasługuje na uwzględnienie.

Przechodząc do dalszych rozważań również **wyjaśnienia oskarżonych T. Ś. (1)** (k. 2108, k. 1203, k. 1764-1766, k. 2033) i **S. B. (1)** (k. 2108-2109, k. 1098, k. 1766-1767, k. 2033-2034) zdaniem Sądu zasługiwały na uwzględnienie jedynie w części.

I tak, wobec braku dowodów przeciwnych Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych, iż w marcu 2005 roku został złożony wniosek o upadłość (...) S.A.

Zdaniem Sądu co do zasady na przymiot wiarygodności zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego T. Ś. (1), w których podniósł on, że nie znał szczegółowo postanowień przedmiotowej umowy factoringowej. Okoliczność ta nie była kwestionowana w niniejszej sprawie. Faktem przy tym jest, że kontrahenci (...) Sp. z o.o., w tym KT.S.A, nie byli stroną tejże umowy. Faktem jest również, że każdy z kontrahentów został jedynie zawiadomiony o samym fakcie

zawarcia w.w umowy factoringowej. Stąd w tym kontekście jako przekonujące jawią się wyjaśnienia oskarżonego, że mógł on nie znać treści umowy factoringowej.

Brak jest również jednoznacznych dowodów podważających wersję oskarżonego T. Ś. (1), iż on wraz ze S. B. (1) nie mieli dostępu do dokumentacji finansowej (...) Sp. z o.o. a także, że nie wiedzieli o trudnej sytuacji finansowej tejże Spółki w okresie objętym zarzutem. Co prawda zarówno oskarżony T. Ś. (1), jak i S. B. (1) wyjaśnili, że (...) Sp. z o.o., reprezentowana przez A. B. (1) posiadała zadłużenie wobec KT na kwotę ponad 1 500 000 zł, niemniej jednak z materiału dowodowego nie wynika, kiedy te zobowiązania dokładnie powstały. Co równie istotne, z materiału dowodowego nie wynika, by oskarżeni mieli wiedzę o stanie zadłużenia (...) Sp. z o.o. wobec innych podmiotów, w tym wobec innych kontrahentów wymienionych w przedmiotowej umowie factoringowej. Z materiału dowodowego nie wynika przy tym jednoznacznie, by oskarżeni mieli również wiedzę, że A. B. (1), reprezentujący (...) Sp. z o.o. nie wykonywał należycie umów sprzedaży zawartych z innymi kontrahentami.

Sąd dał także wiarę wyjaśnieniom S. B. (1) o istnieniu powiązań kapitałowych spółek (...), co potwierdzają załączone do akt umowy sprzedaży akcji oraz wyjaśnienia A. B. (1), w części uznanej przez Sąd za wiarygodną.

Jednakże dalsze wyjaśnienia oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) w zakresie, w jakim kwestionowali oni swoje sprawstwo, zdaniem Sądu nie są wiarygodne, bowiem są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny i stanowią, w ocenie Sądu, przyjętą przez oskarżonych na potrzeby niniejszego postępowania linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnienie zarzuczanych im czynów. W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie zmierzały jedynie do uwiarygodnienia ich linii obrony, że w istocie opisane w stanie faktycznym transakcje pomiędzy (...) Sp. z o.o. a KT. S.A. nie miały charakteru pozornego, a zatem uzyskane przez (...) Sp. z o.o. zaliczki miały podstawę prawną. Wersja oskarżonych w tym zakresie nie znajduje jednak logicznego i racjonalnego uzasadnienia w świetle okoliczności niniejszej sprawy.

Wskazać bowiem należy, iż – o czym była już mowa powyżej - opisane w stanie faktycznym umowy sprzedaży, zawarte pomiędzy w.w spółkami kolejno w dniach 14, 21, 30 grudnia 2004 roku i 05 stycznia 2005 roku, w których (...) Sp. z o.o. występowała w roli zbywcy, a (...) S.A. w roli nabywcy wyrobów tytoniowych, miały charakter pozorny, a zatem nie wywoływały skutków prawnych. Zawarcie bowiem takich umów z punktu widzenia (...) Sp. z o.o. nie miało racjonalnego i ekonomicznego uzasadnienia. Zresztą również sam oskarżony T. Ś. (1) przyznał w istocie pośrednio okoliczność, że pomiędzy w.w Spółkami mogło dochodzić do wystawiania fikcyjnych faktur. Nie potrafił bowiem w istocie jednoznacznie stwierdzić, czy wszystkie faktury odzwierciedlały rzeczywisty stan rzeczy.

Jednocześnie wskazać należy, iż oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) każdorazowo pisemnie potwierdzili istnienie w.w wierzytelności z tytułu w.w umów, udokumentowanych odpowiednio fakturami VAT nr (...)_ (...), nr 49/04/W_ (...), nr 57/04/W_ (...), nr 4/05/W_ (...). Okoliczności te znajdują odzwierciedlenie w treści w.w dokumentów, podpisanych każdorazowo wspólnie przez oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) w imieniu (...) S.A. Oskarżeni nie kwestionowali przy tym, by podpisywali takowe dokumenty. Nie ulega tym samym wątpliwości Sądu, że oskarżeni podpisując każdorazowo oświadczenie o istnieniu przedmiotowych pozornych wierzytelności, mieli świadomość, że poświadczają nieprawdę.

Powyższe okoliczności zdaniem Sądu dowodzą jednoznacznie, że oskarżeni, składając pisemne oświadczenia o w.w treści świadomie działali wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym A. B. (1) celem uzyskania na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek.

Potwierdzeniem tej tezy jest także fakt, iż po ujawnieniu przestępstwa, T. Ś. (1) i S. B. (1) nigdy nie wystąpili przeciwko A. B. (1) z jakimkolwiek zarzutem, nie podjęli żadnych działań prawnych mających na celu ochronę interesu (...) S.A. jako ewentualnie osoby pokrzywdzonej. Nie powiadomili organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez A. B. (1) na ich szkodę. T. Ś. (1) i S. B. (1), po wykryciu przez faktora nieprawidłowości w wypłatach zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o., w przeciwieństwie do pozostałych kontrahentów (...) Sp. z o.o. nie kwestionowali swoich zobowiązań wobec faktora. Wręcz przeciwnie. Jak wynika z akt niniejszej sprawy, w dniu 11 marca 2005 roku pomiędzy (...) a (...) S.A. zawarto porozumienie na podstawie którego (...) S.A. uznała dług za bezsporny i wymagalny wobec

faktora z tytułu wierzytelności nabytych przez faktora od (...) Sp. z o.o. w ramach umowy factoringowej nr (...) (zob. k. 767-769). Takie zachowanie ze strony oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1), w sytuacji gdyby nie podejmowali przestępnych działań wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1), byłoby zupełnie irracjonalne.

Nie umknęło przy tym uwadze Sądu, iż obaj oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1), reprezentujący (...) S.A., mieli interes w tym, aby zawierać z (...) Sp. z o.o. fikcyjne umowy i by (...) Sp. z o.o. uzyskało w.w. zaliczki. Jak bowiem przyznał T. Ś. (1), w okresie objętym zarzutem, (...) S.A. było zainteresowane wystawianiem jak największej ilości faktur celem zwiększenia obrotów tej spółki, a tym samym uzyskania lepszej pozycji negocjacyjnej wobec koncernów tytoniowych. Jak przyznał „taki był rynek”. Jednocześnie – jak przyznał pracownik (...) (k. 2126) - A. B. (1), w związku z zawarciem przez (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. fikcyjnych umów sprzedaży, początkowo przekazywał T. Ś. (1) i S. B. (1) część środków pieniężnych uzyskanych od faktora z tytułu zaliczek, by ci z kolei spłacali na rzecz faktora należności wynikające z faktur wystawionych z tytułu w.w. pozornych umów. Taki swoisty układ mógł wydawać się korzystny dla T. Ś. (1) i S. B. (1). Z jednej bowiem strony (...) S.A. zwiększało swoje obroty, przez co spółka ta mogła uzyskać lepszą pozycję negocjacyjną z koncernami tytoniowymi, a z drugiej strony, (...) S.A. nie musiałoby pokrywać należności wynikających z fikcyjnych faktur kosztem swego majątku. Dzięki bowiem środkom pieniężnym przekazywanym przez A. B. (1), oskarżeni działający w imieniu (...) S.A. mieliby środki finansowe na pokrycie należności na rzecz faktora, wynikających z faktur wystawionych z tytułu pozornych umów. Z punktu zatem widzenia przedstawicieli (...) S.A., takie działanie nie przysparzałoby zatem strat dla (...) S.A. Tymczasem w tym układzie A. B. (1), wystawiając na rzecz (...) S.A. w.w. fikcyjne faktury i przekazując je do faktora uzyskiwał nienależne zaliczki, i w ten sposób uzyskiwał środki na działalność (...) Sp. z o.o., co w kontekście trudnej sytuacji finansowej Spółki pozwalałoby zachować choćby częściowo płynność finansową.

Jednocześnie, analizując okoliczności niniejszej sprawy, zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uznania, że oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) działali w tym przypadku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W pierwszej kolejności podnieść należy, iż z materiału dowodowego nie wynika, by w okresie objętym zarzutem (...) S.A. miała jakiegokolwiek trudności finansowe. Z akt sprawy nie wynika przy tym, by w okresie objętym zarzutem sami oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) na gruncie prywatnym borykali się z kłopotami finansowymi, które to okoliczności mogłyby skłonić ich do podjęcia działań w celu osiągnięcia bezprawnych korzyści majątkowych.

Z drugiej strony, jak wynika z wiarygodnych w tym zakresie twierdzeń oskarżonego T. Ś. (1), zarówno on, jak i S. B. (1) nie mieli dostępu do dokumentacji finansowej (...) Sp. z o.o. a także, że nie wiedzieli o trudnej sytuacji finansowej tejże Spółki w okresie objętym zarzutem. Sam S. B. (1) przyznał zresztą, że uznawali oni (...) Sp. z o.o. za jedną z bardziej liczących się spółek na rynku tytoniowym, stąd zdecydowali się na wykup części udziałów tej spółki. Co prawda oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) przyznali, że (...) Sp. z o.o. posiadała zadłużenie wobec (...) S.A., niemniej jednak z materiału dowodowego nie wynika, kiedy i z jakiego tytułu te zobowiązania dokładnie powstały. Z materiału dowodowego nie wynika także, by oskarżeni mieli wiedzę o stanie zadłużenia (...) Sp. z o.o. wobec innych podmiotów, w tym wobec innych kontrahentów wymienionych w przedmiotowej umowie factoringowej oraz o fakcie nie wywiązywania przez (...) Sp. z o.o. z umów sprzedaży zawartych z innymi kontrahentami. Powyższe dowodzi, iż oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) decydując się na wejście z A. B. (1), reprezentującym (...) Sp. z o.o. w opisany wyżej przestępny proceder, nie mieli świadomości, iż (...) Sp. z o.o. ma duże kłopoty finansowe.

Powyższe prowadzi z kolei do wniosku, że skoro oskarżeni nie mieli świadomości tak złej kondycji finansowej (...) Sp. z o.o. w chwili wystawienia na rzecz (...) S.A. fikcyjnych faktur i wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. z tego tytułu nienależnych zaliczek, nie mogli zdawać sobie sprawy, że A. B. (1) potrzebuje środków pieniężnych, których nie ma zamiaru i możliwości zwrócić. Swoim zamiarem obejmowali jedynie uzyskanie dla swojego współnika i wówczas już 100% akcjonariusza zarządzanej przez nich Spółki, jedynie kredytu, który w ich przekonaniu, przy utrzymaniu płynności firmy (...) Sp. z o.o., miał następnie zostać spłacony ze środków jednej lub drugiej objętej fuzją firmy.

Zważywszy przy tym należy, że oskarżeni – co wynika z zeznań C. K.- początkowo, w związku z zawarciem przez (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. fikcyjnych umów sprzedaży, otrzymywani od A. B. (1) poza oficjalnym obiegiem środki pieniężne celem spłaty na rzecz faktora należności wynikających z fikcyjnych faktur. Dowodzi to, iż oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) mieli

zamiar spłaty należności wynikających z pozornych faktur na rzecz faktora i to właśnie ze środków uzyskiwanych od A. B. (1). Jednocześnie w tym kontekście trudno zatem uznać, że oskarżeni działali z zamiarem wyłudzenia nienależnych zaliczek.

Nadto, nie umknęło również uwadze Sądu, że kiedy faktor ujawnił nieprawidłowości związane z wypłatą na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek, T. Ś. (1) i S. B. (1) mieli wolę spłaty zadłużenia, o czym świadczy fakt, że (...) S.A. z tytułu faktury nr (...)_ (...) w dniu 28 lutego 2005 roku spłaciła na rzecz faktora kwotę 30.912,24 złotych, a w dniu 07 marca 2005 roku – kwotę 50.000 złotych (k. 279). Oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) nie unikali przy tym kontaktu z faktorem. Nadto, w dniu 11 marca 2005 roku pomiędzy (...) a (...) S.A. zawarto porozumienie na podstawie którego (...) S.A. uznała dług za bezsporny i wymagalny wobec faktora z tytułu wierzytelności nabytych przez wierzyciela od (...) Sp. z o.o. w ramach umowy factoringowej nr (...), a w ramach przedmiotowego porozumienia (...) S.A. zobowiązała się do spłaty na rzecz (...) sp. o.o. zadłużenia w dwóch ratach do dnia 31 marca 2005 roku (k. 767-769).

Powyższe okoliczności zdaniem Sądu przeczą tezie oskarżenia, że zarówno T. Ś. (1) jak i S. B. (1) z góry dążyli do wyłudzenia nienależnych zaliczek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zdaniem Sądu w kontekście opisanych wyżej okoliczności, wniosek, że oskarżeni działali w zamiarze oszustwa byłby w tym przypadku zbyt daleko idący.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się przede wszystkim, tj. w zasadniczej mierze na zeznaniach pokrzywdzonego **B. K. (k. 2232- 2233, k. 2702, k. 695v)** – właściciela firmy (...) Sp. z o.o. B. K. w swoich zeznaniach opisał okoliczności zawarcia umowy sprzedaży w dniu 01 grudnia 2004 roku z (...) Sp. z o.o. Pokrzywdzony przyznał przy tym, że z tytułu przedmiotowej umowy otrzymał jedynie część zamówionego towaru. Jednocześnie pokrzywdzony przyznał, że z tytułu w.w transakcji (...) sp. z o.o. domagał się od niego zapłaty pełnej kwoty wynikającej z w.w faktury pierwotnej. Dodał również, że z tego tytułu faktor przymusowo wyegzekwował od niego łącznie kwotę około 130 000 złotych. Jednocześnie pokrzywdzony zaznaczył, że A. B. (1) zapewniał go, że rozliczy się z faktorem z tego tytułu.

Zeznania pokrzywdzonego zdaniem Sądu zasługiwały na wiarę w przeważającej mierze. Były one od początku konsekwentne, spójne i logiczne. Zdaniem Sądu z zeznań pokrzywdzonego wynika wiarygodny obraz rzeczywistego przebiegu zdarzeń oraz okoliczności realizowania przez oskarżonego A. B. (1) znamion zarzucanego mu przestępstwa oszustwa. Sposób i treść jego relacji nie nasunęły żadnych wątpliwości Sądu co do wiarygodności i prawdziwości jego zeznań. Co równie istotne jego zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozostałych przedstawicieli kontrahentów (...) Sp. z o.o. oraz D. N. (1), jak również w załączonej do akt dokumentacji w postaci faktury VAT nr (...) oraz wystawionej do niej faktury korygującej, jak również dokumentacji dotyczącej wypłaty na jej podstawie na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnej zaliczki. Okoliczność zapewniania pokrzywdzonego przez oskarżonego A. B. (1) o należyтым rozliczeniu tej transakcji z faktorem potwierdza z kolei pismo kierowane do pokrzywdzonego przez oskarżonego z marca 2005 roku. Sąd pominął jedynie zeznania B. K. w zakresie wysokości dokonanych na rzecz faktora spłat, opierając się w tym zakresie na obiektywnym dowodzie w postaci wykazu spłaty, z którego to dokumentu wynika jednoznacznie, że faktor wyegzekwował od B. K. łącznie kwotę 128.321,15 złotych.

Co do zasady jako wiarygodne w ocenie Sądu należało również ocenić zeznania pracowników (...) Sp. z o.o. – **P. P. (1) (k. 2126-2127, k. 523-524, k. 525-527) i C. K. (k. 2125-2126, k. 200-202v)**.

Świadek P. P. (2) i C. K. zgodnie opisali okoliczności współpracy (...) Sp. z o.o. z (...) Sp. z o.o. w ramach przedmiotowej umowy factoringowej oraz okoliczności ujawnienia faktu wypłaty nienależnych zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o. Świadkowie w swoich zeznaniach potwierdzili również, że oskarżony A. B. (1) początkowo zapewniał ich o tym, że wszystkie wypłacone na rzecz (...) Sp. z o.o. zaliczki miały podstawy prawne. Jednocześnie oskarżeni potwierdzili okoliczność że (...) S.A. zawarło porozumienie z faktorem co do spłaty zadłużenia.

P. P. (2) potwierdził również, że D. N. (1) oświadczyła że wystawiała w imieniu (...) Sp. z o.o. fikcyjne faktury (k. 525v). Jednocześnie w swoich zeznaniach świadek potwierdził swoistą, nie znajdującą oparcia w prawie, współpracę oskarżonego A. B. (1) z T. Ś. (1) i S. B. (1) w zakresie uzyskania nienależnych zaliczek.

C. K. w swoich zeznaniach potwierdził natomiast okoliczność, że A. B. (1) na początku dawał oskarżonym T. Ś. (1) i S. B. (1) pieniądze uzyskane z tytułu nienależnych zaliczek, by ci z tych środków pokrywali należności wynikające z fikcyjnych faktur wystawionych na rzecz (...) S.A.

W ocenie Sądu zeznania w.w świadków zasługiwały na uwzględnienie. Wskazać bowiem należy, iż twierdzenia świadków znalazły pełne odzwierciedlenie w treści załączonej do akt dokumentacji, w tym opisanych w stanie faktycznym wnioskach o nabycie wierzytelności, kwestionowanych fakturach oraz dokumentacji factoringowej dot. wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek. Okoliczność wystawiania przez (...) Sp. z o.o. fikcyjnych faktur potwierdziła również w swoich zeznaniach D. N. (1). Okoliczność dochodzenia przez faktora należności wynikających z kwestionowanych faktur od (...) Sp. z o.o. i jej kontrahentów potwierdzają z kolei dokumenty w postaci wezwań do zapłaty i tytułów wykonawczych.

Sąd pominął jedynie tę część zeznań świadków P. P. (1) i C. K., w których wywodzili oni, że na chwilę obecną szkoda wyrządzona (...) Sp. z o.o. nie została w sposób wystarczający skompensowana. W tym zakresie podnieść bowiem należy, iż (...) dysponuje tytułami wykonawczymi wystawionymi zarówno przeciwko (...) Sp. z o.o. jak i przeciwko pozostałym kontrahentom w.w Spółki, za wyjątkiem (...) Sp. z o.o., przy czym łączna kwota zasądzona na rzecz (...) Sp. z o.o. na podstawie w.w tytułów wykonawczych z tytułu roszczenia głównego, przekracza bez wątpienia sumę nienależnie wypłaconych zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o. Jednocześnie zaznaczyć należy, iż w dniu 14 sierpnia 2007 roku, (...) Sp. z o.o. w Ł. – jako zbywca wierzytelności, zawarł z (...) Sp. z o.o. w Ł. – jako nabywcą wierzytelności, umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której zbył on na rzecz nabywcy wierzytelność przysługującą mu wobec (...) S.A, wynoszącą na dzień 3 lipca 2007 roku łącznie kwotę 1.210.732,99 złotych, w tym kwotę 858.174,90 złotych tytułem roszczenia głównego wynikającą z kwestionowanych faktur. Co równie istotne, nie sposób uznać, by szkoda w tym przypadku obejmowała różnicę pomiędzy wartością nominalną wierzytelności przysługujących (...) wobec (...) Sp. z o.o., a otrzymaną na podstawie przedmiotowej umowy cesji ceną z tytułu sprzedaży w.w wierzytelności. Wskazać bowiem należy, iż istotą umowy cesji wierzytelności jest okoliczność, że cena nabycia danej wierzytelności jest z zasady niższa od wartości samej wierzytelności. Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że w treści przedmiotowej umowy cesji (...) Sp. z o.o. oświadczyła, iż po zbyciu w.w wierzytelności nie będzie dochodziła od dłużnika – (...) S.A. jakichkolwiek roszczeń objętych tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lutego 2005 roku w sprawie IX GNC 83/05 (k. 2160-2162). Tym samym należało uznać, iż na chwilę obecną - wobec istnienia opisanych w stanie faktycznym prawomocnych tytułów wykonawczych, umożliwiających przymusowe egzekwowanie zasądzonych nimi należności oraz wobec zbycia wierzytelności przysługującej faktorowi wobec (...) S.A. na rzecz osoby trzeciej – szkoda w tym przypadku nie istnieje.

Co do zasady jako szczerze i przekonujące Sąd uznał również **zeznania K. R. (k. 2355-2356, k. 765v, k. 807-808, k. 1058-1059)** – księgowej zatrudnionej w (...) Sp. z o.o. Świadek w swoich zeznaniach szczegółowo opisała okoliczności wypłaty zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o. na podstawie opisanych w stanie faktycznym kwestionowanych faktur. W ocenie Sądu zeznania świadka zasługiwały co do zasady na przymiot wiarygodności. Jej relacja jest wyważona. Jej treść znajduje także potwierdzenie w dokumentacji factoringowej dotyczącej wypłaty w.w zaliczek. Sąd nie dopatrywał się przy tym po stronie świadka okoliczności mogących posłużyć do podważenia mocy dowodowej złożonych przez nią zeznań. Niemniej jednak Sąd w zakresie wysokości dokonanych przez faktora wypłat nienależnych zaliczek, oparł się na obiektywnym dowodzie w postaci wykazu wypłat, znajdującym się na k. 812-813 akt sprawy.

Sąd dał również wiarę zeznaniom przedstawicieli kontrahentów (...) Sp. z o.o., a mianowicie **M. S. (1) (k. 2152-2153, k. 583-586)** – współwłaściciela (...).M S. Sp. J. w P., **A. M. (k. 2195-2196, k. 657-660)** – współwłaściciela AT & M T. A. i Spółka. Sp. j. w P., **M. O. (k. 2195, k. 619-622, k. 633-634)** – prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą MA-BO w W., **L. W. (k. 2151-2152, k. 567-570)** – głównego udziałowca PPHU (...) Sp. z o.o. w W. oraz **W. B. (1) (k. 2194-2195, k. 638-640, k. 1039-1040)** – prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. B. (1) w W..

Wspomniani zgodnie opisali zasady współpracy pomiędzy (...) Sp. z o.o. a danym kontrahentem obowiązujące zarówno przed podpisaniem w.w umowy factoringowej, jak i po jej zawarciu. Jednocześnie wspomniani świadkowie

zgodnie podkreślali, że do okresu objętego zarzutami, współpraca z (...) Sp. z o.o. oraz z A. B. (1) układała się należycie. W. B. (1) i L. W. wskazali, że (...) Sp. z o.o. była to bardzo solidną firmą i z tego względu mieli do niej zaufanie (k. 638v, k. 2151). Jednocześnie w dalszej części przedstawiciele kontrahentów opisali okoliczności wystawienia przez (...) Sp. z o.o. na rzecz danego kontrahenta kwestionowanych faktur pierwotnych. L. W. i M. S. (1) dodali przy tym, że oskarżony A. B. (1) zapewniał, że w ramach zawartych umów, towar zostanie dostarczony (k. 568v-569, k. 584v-585).

Przedstawiciele kontrahentów zgodnie przy tym opisywali okoliczności wystawienia – wobec niewywiązania się przez A. B. (1) z zawartych umów sprzedaży - korekt do w.w faktur pierwotnych. Jednocześnie świadkowie zgodnie podnosili, że kiedy faktor domagał się od nich zapłaty należności wynikających z faktur pierwotnych, A. B. (1) konsekwentnie zapewniał ich, że sprawa zostanie wyjaśniona z faktorem, co jednak ostatecznie nie miało miejsca i skutkowało wyegzekwowaniem od nich przymusowo stosownych należności z tytułu należności wynikających z faktur pierwotnych. Świadek L. W. dodał przy tym, że A. B. (1) unikał kontaktu z kontrahentami i – jak zeznał – od połowy stycznia 2005 roku był nieuchwytny (k. 570).

W ocenie Sądu zeznania w/w świadków zasługiwały na przymiot wiarygodności. Sąd nie dopatrzył się po stronie wskazanych osób okoliczności mogących posłużyć do podważenia mocy dowodowej złożonych przez nich zeznań. Na taką ocenę Sądu wpłynęła okoliczność, iż zarówno M. S. (1), A. M., M. O., jak i L. W. oraz W. B. (1), wskazywali na okoliczności w sposób rzetelny i stosownie do własnych spostrzeżeń. Co równie istotne ich relacje znajdują potwierdzenie w obiektywnych dowodach w postaci dokumentacji factoringowej, które to dokumenty dowodzą, że oskarżony A. B. (1) ostatecznie na podstawie wystawionych na rzecz w.w kontrahentów faktur uzyskiwał nienależne zaliczki. Zeznania świadków znajdują również w istocie potwierdzenie w relacji D. N. (1) i pokrzywdzonego B. K.. Przedstawione przez w/w świadków relacje niewątpliwie zatem potwierdzają wersję oskarżenia.

Analogiczne wnioski Sąd wywiódł w odniesieniu do zeznań **S. M. (1) (k. 2558, k. 684v)** – pracownika ZUS; zeznań **M. J. (obecnie G.)** – I. II Urzędu Skarbowego w G. (k. 2558; k. 804v) oraz zeznań **A. G. (1) (k. 2354, k. 735v)** – pracownika (...) Urzędu Skarbowego.

I tak, świadek S. M. (1) w swoich zeznaniach zakwestionowała swój podpis na opisanym w stanie faktycznym zaświadczeniu z ZUS-u, które zostało przedłożone przez A. B. (1) do faktora wraz z wnioskiem o zawarcie umowy factoringowej.

Świadek M. J. zaprzeczyła z kolei, by Drugi Urząd Skarbowy w G. wystawiał na rzecz (...) Sp. z o.o. kwestionowane zaświadczenie z dnia 25 września 2004 roku o numerze (...).

Z kolei A. G. (1) zeznała, że (...) Sp. z o.o. na dzień 30 września 2004 roku zalegała z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za czerwiec, lipiec i sierpień 2004 roku.

Zeznania wspomnianych osób Sąd uznał za wiarygodne nie znajdując podstaw do ich podważenia. Ich zeznania znajdują bowiem potwierdzenie w dokumentach w postaci informacji (...) Oddział w G. I. w G. oraz informacji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. i pisma Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G..

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się nadto w przeważającej mierze na zeznaniach świadka **D. N. (1) (k. 2386-2387, k. 820-821, k. 1608-1609, k. 1238-1238v, k. 1928-1930, k. 564-566)** – zatrudnionej w okresie objętym zarzutami na stanowisku Kierownika ds. zamówień w (...) Sp. z o.o., która została prawomocnie skazana w sprawie o wystawianie fikcyjnych faktur. Świadek podczas przesłuchania w charakterze podejrzanej zrelacjonowała swoją współpracę z A. B. (1) jako Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o.. Świadek potwierdziła, że na polecenie A. B. (1) wystawiała fikcyjne faktury (k. 1237v), poświadczające nieprawdę, w przypadku których towar nie był dostarczany do kontrahentów. Świadek przyznała przy tym, że wystawiając taką fakturę VAT dla poszczególnych kontrahentów nie wiedziała, czy towar zostanie faktycznie dostarczony do zamawiającego, gdyż zależało to od tego czy będzie wystarczająca ilość pieniędzy na kontach (...) Sp. z o.o. , przy czym dodała, że wystawiając faktury nie wiedziała czy na kontach spółki jest odpowiednia ilość gotówki. Jednocześnie świadek potwierdziła, że pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. dochodziło do zawarcia fikcyjnych umów, który to proceder odbywał się w ramach przedmiotowej umowy

factoringowej (k. 820-820v). Jednocześnie świadek potwierdziła, że to ona wystawiła opisane w stanie faktycznym faktury na rzecz (...) S.A. (k. 821). Świadek przyznała również, że w styczniu 2005 roku A. B. (1) zaczął unikać kontaktów w kontrahentami, kiedy zaczęli się oni dopytywać co stało się z towarem (k. 1237v). Przesłał odbierać telefony od kontrahentów (k. 566). Jednocześnie przyznała ona, że: „Było słyhać, że konsorcjum ma problemy finansowe, nie dostawialiśmy pensji na czas (..)” (k. 1928). Jednocześnie świadek przyznała, że z uwagi na utratę stabilności finansowej (...) Sp. z o.o. nie posiadała pieniędzy na zakup towaru i w związku z tym zamówienia składane przez kontrahentów wymienionych w umowie factoringowej nie były realizowane (k. 565). Świadek podniosła przy tym, iż nie wie dlaczego korekty faktur nie były dostarczane do faktora (k. 565v).

Analizując treść zeznań świadka D. N. (1) Sąd doszedł ostatecznie do przekonania, że relacja świadka i przedstawiony przez nią przebieg zdarzenia są co do zasady szczerze i wiarygodne, bowiem relacja ta znajduje odzwierciedlenie w treści obiektywnych dowodów, choćby w postaci zeznań pokrzywdzonego B. K. i przedstawicieli faktora, czy też zeznań przedstawicieli kontrahentów (...) Sp. z o.o., w części uznanej przez Sąd za wiarygodną.

Przy ocenie wiarygodności zeznań świadka D. N. (1) istotne znaczenie miała opinia sądowno – psychologiczna dot. D. N. (1) (k. 1944-1945). – zgodnie z którą świadek D. N. (1) ma zachowaną prawidłową zdolność spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń. Jej stan psychiczny nie rzutuje ujemnie na jakość składanych zeznań. Istotne znaczenie miała również opinia sądowno - psychologiczna (k. 2396-2403). Z przedmiotowej opinii - wykonanej na podstawie obserwacji zachowania świadka i sposobu relacjonowania w trakcie przesłuchania przed Sądem - wynika, że kontakt słowno logiczny podczas przesłuchania oraz obserwowana sprawność poznawcza świadka nie budziła zastrzeżeń co do ogólnego poziomu funkcjonowania intelektualnego świadka. Z opinii tej w sposób bezsporny wynika, że świadek D. N. (1) nie ujawnia objawów zaburzeń procesów poznawczych (w tym percepcyjnych i pamięciowych). Złożone przez D. N. (1) zeznania w dniu 19 lipca 2013 roku zachowują cechy wewnętrznej spójności. W funkcjonowaniu nie pojawiają się wskaźniki tendencji do konfabulacji. W ocenie psychologicznej analiza aktualnego funkcjonowania świadka D. N. (2) pozwala wnioskować, iż zeznania złożone przez świadka w dniu 19 lipca 2013 roku mogą stanowić wartościowy materiał dla potrzeb prowadzonej sprawy. Tym samym biegły uznał, że świadek z dużym prawdopodobieństwem relacjonował szczerze, to co samemu przeżyła. W ocenie Sądu przedmiotowe opinie w pełni zasługiwały na przymiot wiarygodności. W ocenie Sądu opinie te są rzetelne, logiczne i zostały oparte na posiadanych przez biegłych wiadomościach specjalnych. Sąd nie znalazł zatem podstaw do ich zakwestionowania, a zawarte w nich wniosku przyjął za własne. Co równie istotne, także strony nie kwestionowały wartości dowodowej w.w opinii. W obliczu wniosków powyższych opinii, zeznania świadka D. N. (1) mogły co do zasady stanowić wartościowy materiał dowodowy i podstawę do czynienia ustaleń w niniejszej sprawie.

Sąd nie dał jedynie wiary zeznaniom świadka D. N. (1), że w nielegalnym procederze związanym z wypłatą na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych faktur z A. B. (1) współdziałali jeszcze inni przedstawiciele kontrahentów oprócz (...) S.A. Przeczą temu bowiem wiarygodne zdaniem Sądu zeznania przedstawicieli w.w kontrahentów. Sąd odrzucił również zeznania D. N. (1), złożone na rozprawie w dniu 19 lipca 2013 roku na okoliczność, iż nie miała ona świadomości, że w (...) Sp. z o.o. „dzieje się coś nielegalnego” (k. 2387). Zeznania świadka w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie, bowiem świadek sama przyznała podczas jednego z przesłuchań, że z uwagi na utratę stabilności finansowej (...) Sp. z o.o. nie posiadała pieniędzy na zakup towaru i w związku z tym zamówienia składane przez kontrahentów wymienionych w umowie factoringowej nie były realizowane (k. 565). Stąd świadek sama w istocie przyznała, że w chwili zawierania danej umowy (...) Sp. z o.o. nie była w stanie wywiązać się z tej umowy. Jednocześnie wersji świadka w tym zakresie przeczy już sam fakt, że świadek została skazana za przestępstwo, polegające na wystawianiu fikcyjnych w.w faktur.

Co do zasady Sąd nie miał żadnych wątpliwości w zakresie wiarygodności zeznań przesłuchanych w sprawie świadków **M. Z. (k. 2356, k. 800v-801) i M. B. (k. 2388-2389, k. 798-800v)** – pozostałych członków Zarządu (...) S.A.

Wspomniani zgodnie opisali okoliczności współpracy (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. Świadek M. B. przyznał przy tym, że pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. dochodziło do zawierania wzajemnych umów sprzedaży. Dodał również, że po ujawnieniu nieprawidłowości w zakresie wypłat zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o., (...) S.A. zawarła z faktorem ugodę

w zakresie spłaty zobowiązań wynikających z kwestionowanych faktur. Jednocześnie świadkowie opisali procedurę księgowania towaru w systemie magazynowym obowiązującym w (...) S.A.

W ocenie Sądu zeznania wspomnianych osób zasługiwały na uwzględnienie. Ich zeznania znajdują potwierdzenie w treści załączonych do akt dokumentów. Zeznania te są jasne, rzeczowe, klarowne, nie zawierają sprzeczności, pozostają zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę. Niemniej jednak wskazać należy, iż zeznania wspomnianych osób nie miały istotnego znaczenia w niniejszej sprawie, bowiem świadkowie nie znali szczegółów okoliczności wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek.

Analogiczne wnioski Sąd wywiódł w odniesieniu do zeznań pozostałych pracowników (...) S.A. – **A. B. (2) (k. 2353-2354, k. 788)** – zatrudnionego na stanowisku magazyniera w (...) S.A. oraz **M. Ł. (1) (k. 2443-2444, k. 708)** – zatrudnionej na stanowisku fakturzystki w (...) S.A.

M. Ł. (2) i A. B. (2) zgodnie przyznali, że jedną z firm z którą handlowała (...) S.A. była (...) Sp. z o.o. (...) Sp. z o.o. była zatem w relacjach z (...) S.A. nie tylko dostawcą ale i odbiorcą towarów tytoniowych. Jednocześnie świadek M. Ł. (2) wskazała, że widywała samochody, które dowoziły towar do magazynów (...) S.A. Z kolei świadek A. B. (2) nie był w stanie jednoznacznie stwierdzić, czy przedstawiciele (...) Sp. z o.o. dostarczali do (...) S.A. towar fizycznie, czy też do spółki dostarczona była jedynie faktura VAT. Jednocześnie świadek zaznaczył, że według jego wiedzy nigdy nie zdarzył się przypadek, aby ilość towaru dostarczonego do magazynu nie zgadzała się z ilością wpisaną przez pracowników biura na dowodach przyjęcia do magazynu.

W ocenie Sądu zeznania wyżej wymienionych świadków co do zasady zasługiwały na uwzględnienie. Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności przedstawionych przez świadków relacji.

Jednocześnie podnieść należy, iż tezom oskarżenia, że pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. dochodziło do zawierania fikcyjnych transakcji, nie przeczy fakt, że jak wynika z relacji A. B. (2), podczas inwentaryzacji nigdy nie zdarzył się przypadek, aby ilość towaru dostarczonego do magazynu (...) S.A. nie zgadzała się z ilością wpisaną przez pracowników biura na dowodach przyjęcia do magazynu. Po pierwsze wskazać należy – o czym była mowa powyżej – okoliczność czy towar rzeczywiście dostarczany był z magazynu jednej Spółki do drugiej nie ma doniosłości prawnej w kontekście kwalifikacji opisanych w stanie faktycznym umów sprzedaży jako pozornych. Niezależnie od powyższego podnieść należy, iż z zeznań M. Z. wynika, że remanent w magazynie (...) S.A. miał miejsce jedynie raz w miesiącu. Powyższe nie wyklucza zatem, że w okresie pomiędzy jednym remanentem a drugim stan rzeczywisty towaru na magazynie mógł odbiegać od stanu wynikającego z systemu księgowego.

Co do zasady Sąd dał również wiarę zeznaniom pracowników (...) Sp. z o.o. : **P. W. (1) (k. 2494, k. 686-688, k. 843)** – zatrudnionemu na stanowisku kierownika sprzedaży; **P. U. (k. 2356, k. 1114v-1115)** – zatrudnionemu na stanowisku kierownika do spraw komputerowych; **I. K. (k. 2443, k. 866v-868)** – głównej księgowej; **A. G. (2) (k. 2354-2355, k. 839-840) oraz S. M. (2) (k. 2588, k. 942-944)**.

Świadek P. W. (1) zeznał, że kiedy A. B. (1) objął stanowisko Prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. spółka ta zaczęła popadać w kłopoty finansowe. Jednocześnie świadek zeznał, że nie zna treści w.w umowy factoringowej. Świadek potwierdził przy tym, że pod koniec 2004 roku do spółki zaczęli przyjeżdżać przedstawiciele kontrahentów, którzy chcieli skontaktować się z A. B. (1). Świadek przyznał, że osoby te były podenerwowane, a w trakcie rozmowy z nimi dowiedział się, że (...) Sp. z o.o. nie dostarczyła im zamówionego towaru.

Świadek P. U. zeznał natomiast, że już w październiku 2004 roku miała kłopoty finansowe. Jednocześnie świadek zeznał, że w oparciu o zainstalowany w (...) Sp. z o.o. system komputerowy, w okresie objętym zarzutami nie było możliwe wystawienie faktury sprzedaży danego towaru jeżeli wcześniej towar ten nie znajdował się na magazynie.

Świadek I. K. również przyznała, że (...) Sp. z o.o. miała problemy finansowe, przy czym zaznaczyła, że kłopoty te zaczęły się dopiero z początkiem 2005 roku.

Tymczasem A. G. (2) i S. M. (2) nie znali szczegółów okoliczności zawarcia umowy factoringowej ani okoliczności wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek. Świadek A. G. (2) przyznała przy tym, że według jej wiedzy w (...) Sp. z o.o. były wystawiane faktury, w przypadku których towar nie był wysyłany do odbiorców (k. 2355).

W ocenie Sądu zeznania w/w świadków zasługiwały co do zasady na przymiot wiarygodności. Ich relacje są wyważone. Zasadniczo Sąd nie dopatrywał się przy tym po stronie wskazanych wyżej świadków okoliczności mogących posłużyć do podważenia mocy dowodowej złożonych przez nich zeznań. Zeznania P. W. (3) znajdują potwierdzenie przede wszystkim w treści zeznań przedstawicieli kontrahentów oraz pokrzywdzonego B. K.. Okoliczność, że (...) Sp. z o.o. miało kłopoty finansowe potwierdzają w istocie wyjaśnienia samego oskarżonego A. B. (1). Okoliczność z kolei, że problemy finansowe tej spółki istniały już w październiku 2004 roku potwierdzają z kolei w.w pisma z ZUS-u oraz Urzędu Skarbowego, dokumentujące stan zasłużenia w.w Spółki z tytułu należności publicznoprawnych. Stąd w tym zakresie Sąd pominął zeznania I. K. na okoliczność, że kłopoty finansowe (...) Sp. z o.o. rozpoczęły się dopiero na początku 2005 roku.

Jednocześnie – o czym była mowa wyżej - tezom oskarżenia, że pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. dochodziło do zawierania fikcyjnych transakcji, nie przeczy przy tym fakt, że jak wynika z relacji P. U., w oparciu o zainstalowany w (...) Sp. z o.o. system komputerowy, w okresie objętym zarzutami nie było możliwe wystawienie faktury sprzedaży danego towaru jeżeli wcześniej towar ten nie znajdował się na magazynie. Okoliczność bowiem, czy towar rzeczywiście dostarczany był z magazynu jednej Spółki do drugiej nie ma doniosłości prawnej w kontekście kwalifikacji opisanych w stanie faktycznym umów sprzedaży jako pozornych.

Sąd dał również w pełni wiarę opiniom sądowno – psychiatrycznym dotyczącym oskarżonego T. Ś. (1) (k. 1658-1660, k. 2678-2681), uznając je za pełne, jasne i bezsprzeczne. Zostały one wykonane w pełni rzetelnie i profesjonalnie. Nie były przy tym kwestionowane w toku procesu. Zgodnie z opinią sądowno – psychiatryczną z k. 1658-1660 wynika, że w chwili czynu oskarżony T. Ś. (1) nie wykazywał objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego nawracające zaburzenia depresyjne. Ten stan psychiczny T. Ś. (1) w czasie czynu nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym poczytalność oskarżonego tempore criminis nie budzi żadnych wątpliwości. Co prawda z opinii sądowno – psychiatrycznej dot. oskarżonego T. Ś. (1) (k. 2678-2681) z sierpnia 2014 roku - wynika że u oskarżonego rozpoznano zaburzenia schizofaktywne. Niemniej jednak podkreślić należy opinia ta w żaden sposób nie odnosiła się do oceny stanu poczytalności oskarżonego w czasie czynu.

Wskazać należy, iż Sąd pominął przy tym opinię sądowno – psychiatryczną z k. 1373-1375 dotyczącą oskarżonego T. Ś. (1) z uwagi na fakt, że została ona sporządzona przez jednego lekarza psychiatrę a zatem wbrew wymogom procedury karnej.

Sąd jako wiarygodną uznał również co do zasady opinię z zakresu informatyki i techniki komputerowej – (k. 1966-1980), nie znajdując podstaw do jej podważenia. Niemniej jednak wskazać należy, iż opinia ta nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd dał również wiarę ujawnionym w sprawie dokumentom. Dowody z dokumentów (za wyjątkiem kwestionowanych nierzetelnych wniosków o nabycie wierzytelności, faktur poświadczających nieprawdę, dokumentów poświadczających istnienie kwestionowanych wierzytelności oraz kwestionowanych zaświadczeń) nie budzą wątpliwości Sądu co do swojej rzetelności i prawdziwości. Są one uzupełnieniem i potwierdzeniem zeznań świadków, nie były podważane przez żadną ze stron. Istotne znaczenie miały przy tym dokumenty w postaci wniosku o zawarcie umowy factoringowej, dokumentacji factoringowej dot. zawarcia w.w umowy i wypłat nienależnych zaliczek, wezwania do zapłaty kierowane przez (...) Sp. z o.o. do kontrahentów (...) Sp. z o.o. (k. 151, k. 155, k. 156, k. 159, k. 162, k. 165, 167-168, k. 171- 175, k. 181) oraz pisma kontrahentów o uznaniu w.w roszczeń faktora za nieuzasadnione (zob. pismo k. 176, 177, k. 182, k. 185, k. 643). Z analizy zaświadczeń złożonych przez A. B. (1) wraz z wnioskiem o zawarcie umowy factoringowej w powiązaniu z w.w pismami uzyskanymi od ZUS – u i Urzędu Skarbowego wynika, że dokumenty złożone do faktora w związku z ubieganiem się o zawarcie w.w umowy poświadczały nieprawdziwe

informacje co do stanu zaległości (...) Sp. z o.o. z tytułu należności publicznoprawnych. Umowy sprzedaży akcji dowodzą, iż w dniu 24 listopada 2004 roku powstały powiązania kapitałowe pomiędzy (...) S.A a (...) Sp. z o.o. (k. 542-556). Z rozliczenia niespłaconych faktur (k.812-813) wynika wysokość nienależnych zaliczek wypłaconych przez faktora na rzecz (...) Sp. z o.o. Z kolei z analizy wydruków stanu magazynowego (...) Sp. z o.o. i opisanych w stanie faktycznym faktur wystawionych na rzecz (...) S.A. wynika, że pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. dochodziło do zawierania fikcyjnych umów. Pisma z dnia 23 lutego 2005 roku oraz 10 marca 2005 roku kierowane przez A. B. (1) do swoich kontrahentów dowodzą, iż oskarżony zapewniał ich o należytym rozliczeniu ich faktur wobec faktora (k. 635, k. 641, k. 696). Dokument w postaci rozliczenia spłat kontrahentów (k. 274-290, k. 292-293) dokumentuje wysokość wpłat dokonywanych przez poszczególnych kontrahentów i (...) Sp. z o.o. na rzecz faktora w związku z wystawieniem przez (...) Sp. z o.o. opisanych w stanie faktycznym fikcyjnych faktur. Z porozumienia z dnia 11 marca 2005 roku zawartego pomiędzy (...) a (...) S.A., wynika, że (...) S.A. uznała swój dług wobec faktora z tytułu wierzytelności nabytych przez wierzyciela od spółki (...) w ramach umowy factoringowej nr (...) za bezsporny i wymagalny (k. 767-769). Opisane w stanie faktycznym tytuły wykonawcze dowodzą, że faktor dochodził swoich roszczeń od (...) Sp. zo.o. i jej kontrahentów na drodze sądowej, a obecnie może zasądzone w ten sposób roszczenia dochodzić przymusowo w drodze egzekucji. Z umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami (k. 2160-2162) wynika z kolei, iż w dniu 14 sierpnia 2007 roku (...) Sp. z o.o. zbył na rzecz nabywcy wierzytelność przysługującą mu wobec (...) S.A. Z aktualnych kart karnych oskarżonych wynika z kolei, że byli oni karani sądownie.

Ujawniony w sprawie wiarygodny materiał dowodowy, jego analiza i interpretacja wykazały jednoznacznie, iż oskarżony A. B. (1) w okresie od 12 października 2004 roku do 19 stycznia 2005 roku, będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości łącznie w kwocie 1 118 005, 74 złotych, w ten sposób, że w chwili zawierania w imieniu (...) Sp. z o.o. z (...) Sp. z o.o. umowy factoringowej nr (...) przedłożył poświadczające nieprawdę dwa zaświadczenia: z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. Inspektorat w G. o niezaleganiu przez (...) Sp. z o.o. w płaceniu składek na ubezpieczenie społeczne oraz z Drugiego Urzędu Skarbowego w G. o niezaleganiu przez (...) Sp. z o.o. z płatnością podatków, wprowadzając w błąd pracowników (...) Sp. z o.o. co do stanu finansowego (...) Sp. z o.o., a następnie, w ramach realizacji umowy factoringowej nr (...), celem uzyskania od (...) Sp. z o.o. dla (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek, przedkładał poświadczające nieprawdę n/w faktury VAT, wprowadzając pracowników (...) Sp. z o.o. w błąd co do istnienia bezspornych wierzytelności oraz co do istnienia podstaw do wypłaty zaliczek, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania nienależnych zaliczek, tj.:

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 9 grudnia 2004 r. na kwotę 211 186,88 zł i fakturę VAT (...)_ (...) z dnia 9 grudnia 2004 r. na kwotę 199 410,53 zł, wystawione dla kontrahenta AT & M T. A. i Spółka. Sp. j. w P., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki łącznie w wysokości 324 185,99 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. na kwotę 47 323,80 zł, wystawioną dla kontrahenta (...) E. O., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 37 331, 25 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. na kwotę 147 395,52 zł, wystawioną dla kontrahenta MA-BO w W., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 116 395,34 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 7 stycznia 2005 r. na kwotę 80 071,04 zł, wystawioną dla kontrahenta PPHU (...)M S. Sp. J. w P., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 63 163,81 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. na kwotę 82 631,21 zł, wystawioną dla kontrahenta PPHU (...)M. S. Sp. J. w P. oraz fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. na kwotę 329 593,37 zł, wystawioną dla kontrahenta (...) Sp. z o.o. w W., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki łącznie w wysokości 325 191,75 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 4 stycznia 2005 r. na kwotę 77.338,55 zł, wystawioną dla kontrahenta (...) W. B. (1) w W., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 60.987,72 zł,

- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 06 stycznia 2005 roku na kwotę 72.654,66 zł, wystawioną dla kontrahenta (...) W. B. (1) w W., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 57.313,42 zł,

- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 14 stycznia 2005 roku na kwotę 83.440,68 zł, wystawioną dla kontrahenta (...) W. B. (1) w W., co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 63.719,85 zł,

- fakturę VAT nr (...) _ (...) z dnia 1 grudnia 2004 r. na kwotę 254 380 zł, wystawioną na (...) Sp. z o.o. w Z., co stanowiło podstawę wypłaty nienależnej zaliczki w wysokości 69 716,61 zł.

Wiarygodny materiał dowodowy wykazał w sposób jednoznaczny, iż oskarżony A. B. (1) dopuścił się zatem występku kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Odpowiedzialności karnej z art. 297 § 1 k.k. podlega między innymi ten, kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od instytucji finansowej świadczenia pieniężnego przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 297 k.k. jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji finansowo – gospodarczych. Do znamion przywołanego czynu zabronionego należy działanie w imieniu własnym lub cudzym w celu uzyskania np. wsparcia finansowego, przy czym jedną z form takiego działania (czynnością wykonawczą) może być przedłożenie poświadczającego nieprawdę dokumentu z zastrzeżeniem, że dokument ten musi mieć istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego w w/w formie.

Z kolei odpowiedzialności karnej z art. 286 § 1 k.k. podlega ten kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Dodać przy tym należy, iż przepis art. 294 § 1 k.k. przewiduje kwalifikowany typ przestępstwa oszustwa z uwagi na dopuszczenie się przestępstwa w stosunku do mienia znacznej wartości.

W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie wiarygodny materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że zachowanie oskarżonego A. B. (1) mieści się w zakresie przypisanego mu w pkt I sentencji wyroku czynu o znamionach opisanych w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że (...) Sp. z o.o. ubiegała się o zawarcie z (...) Sp. z o.o. w.w umowy factoringowej. Nie ulega przy tym wątpliwości, że to A. B. (1) – jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. podpisał w.w wniosek o zawarcie przedmiotowej umowy, jak też samą umowę factoringową, co wynika wprost z treści w.w dokumentów.

Jednocześnie Sąd nie miał wątpliwości, że to właśnie oskarżony załączył do przedmiotowego wniosku opisane w stanie faktycznym kwestionowane zaświadczenia z dnia 05 października 2004 roku i 25 września 2004 roku. Zaświadczenia te zostały wszak wprost wymienione w treści w.w. wniosku.

Nie budzi również żadnych wątpliwości Sądu, że kwestionowane zaświadczenia poświadczały nieprawdę co do stanu zaległości (...) Sp. z o.o. z tytułu należności publicznoprawnych na chwilę zawarcia w.w umowy. Okoliczność ta wynika wprost z treści pisma z (...) Oddział w G. Inspektorat w G. i informacji Naczelnika Drugiego (...) w G. oraz informacji Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G.. Z przedmiotowych dokumentów wynika wprost, że w.w Urzędy nie wystawiały kwestionowanych zaświadczeń na rzecz (...) Sp. z o.o. Z dokumentów tych wynika również, że na dzień 12 października 2004 roku (...) Sp. z o.o. posiadało zadłużenie zarówno wobec ZUS –u, jak i Urzędu Skarbowego. Powyższe okoliczności znajdują także potwierdzenie w treści zeznań M. J., A. G. (1) i S. M. (1).

Jednocześnie w kontekście faktu, że przedmiotowy wniosek o zawarcie w.w umowy factoringowej został podpisany przez A. B. (1), nie ulega wątpliwości Sądu (o czym była mowa powyżej), że oskarżony A. B. (1) - składając faktorowi

w.w wnioszek - musiał mieć świadomość treści w.w kwestionowanych zaświadczeń oraz świadomość nieprawdziwości danych zawartych w opisanych w zarzucie zaświadczeniach.

Niewątpliwie przy tym dane dotyczące stanu zadłużenia danego podmiotu mają zasadniczo każdorazowo kluczowe znaczenie przy dokonywanej przez (...) analizie kondycji finansowej danego faktoranta, a tym samym ocenie ryzyka zawarcia danej umowy. Powyższe dowodzi, iż w niniejszej sprawie ujęte w w.w zaświadczeniach informacje o braku zadłużenia (...) Sp. z o.o. z tytułu należności publicznoprawnych miały istotne znaczenie dla podjęcia przez faktora pozytywnej decyzji o zawarciu z tą spółką umowy factoringowej. Gdyby bowiem faktor w chwili zawierania w.w umowy factoringowej znał rzeczywisty stan finansowy (...) Sp. z o.o., niewątpliwie nie podpisałby z w.w. Spółką umowy factoringowej.

Wskazać również należy, iż okoliczność, że w okresie zawarcia w.w umowy factoringowej (...) Sp. z o.o. miała problemy finansowe wynika wprost z wiarygodnych zeznań P. W. (1) i P. U., przy czym P. U. jednoznacznie stwierdził, że spółka miała problemy finansowe już w październiku 2004 roku. Zresztą ostatecznie również sam oskarżony A. B. (1) przyznał, że (...) Sp. z o.o. miała kłopoty finansowe.

Wiarygodny materiał dowody w postaci zeznań pracowników (...), w tym przede wszystkim P. P. (1) i C. K. oraz zeznań pokrzywdzonego B. K., jak również zeznań pozostałych przedstawicieli kontrahentów: L. W., M. S. (1), M. O., W. B. (1) i A. M., jak też zeznań D. N. (1) w części uznanej przez Sąd za wiarygodne, wskazuje przy tym jednoznacznie, że A. B. (1) będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. wprowadził nadto pracowników (...) Sp. z o.o. w błąd co do istnienia bezspornych opisanych w zarzucie wierzytelności oraz co do istnienia podstaw do wypłaty zaliczek z tego tytułu.

W niniejszej sprawie nie budzi bowiem wątpliwości, że D. N. (1) w okresie od dnia 01 grudnia 2004 roku do dnia 14 stycznia 2005 roku wystawiła w imieniu (...) Sp. z o.o. na rzecz kontrahentów tej spółki kolejno faktury VAT: o nr 27/04/W_ (...); o nr 34/04/W_ (...); o nr 35/04/W_ (...); o nr 55/04/W_ (...); o nr 56/04/W_ (...); o nr 3/05/W_ (...); o nr 5/05/W_ (...); o nr 6/05/W_ (...); o nr 10/05/W_ (...); o nr 11/05/W_ (...) i o nr 12/05/W_ (...), co wynika wprost z w.w dokumentów.

Jednocześnie z zeznań przedstawicieli w.w kontrahentów oraz zeznań pokrzywdzonego B. K. wprost wynika, że oskarżony A. B. (1) reprezentujący (...) Sp. z o.o., nie wykonał ostatecznie w.w umów albo w całości, albo (jak miało to miejsce w przypadku (...) Sp. z o.o.) w znacznej części.

Bezspornym jest przy tym, że w związku z niewykonaniem w.w umów sprzedaży (...) Sp. z o.o. wystawiała na rzecz swoich kontrahentów stosowne faktury korygujące, co wynika wprost z treści tychże dokumentów.

Jednakże z dowodów w postaci wniosków o nabycie wierzytelności stwierdzonych w.w fakturami pierwotnymi oraz dokumentacji factoringowej, jak też zeznań pracowników (...), P. P. (1) i C. K. w sposób jednoznaczny wynika, że A. B. (1) – pomimo nie wywiązania się z w.w umów sprzedaży – przedstawił faktorowi jedynie w.w faktury pierwotne, poświadczające nieprawdę co do ilości dostarczonego na rzecz danego kontrahenta towaru.

Niewątpliwie zatem oskarżony, działając w opisany wyżej sposób, wprowadził pracowników faktora w błąd co do istnienia bezspornych opisanych w zarzucie wierzytelności oraz co do istnienia podstaw do wypłaty zaliczek z tego tytułu. Oskarżony przedkładając bowiem faktorowi jedynie faktury pierwotne (bez odpowiednich korekt) stwarzał pozory, że umowy sprzedaży udokumentowane w.w pierwotnymi fakturami zostały przez (...) Sp. z o.o. należycie wykonane i że dany kontrahent otrzymał towar, a tym samym, że zachodzą przesłanki do wypłaty na rzecz faktoranta danej zaliczki, co jednak – jak wyżej wykazano – nie miało miejsca w rzeczywistości.

Podkreślenia przy tym wymaga fakt – co wynika z dokumentacji factoringowej oraz z zeznań P. P. (1) i C. K., jak też K. R. - że ostatecznie w.w faktury pierwotne stały się podstawą do wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. opisanych w stanie faktycznym zaliczek, w wyniku czego oskarżony doprowadził ostatecznie swoim działaniem (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 1 118 005, 74 złotych, a zatem mieniem znacznej wartości w rozumieniu art. 294 § 1 k.k. Kwota ta stanowi sumę nienależnych zaliczek wypłaconych oskarżonemu.

Jednocześnie z treści samej umowy faktoringowej oraz zeznań pracowników (...) wynika wprost, że przedłożone przez oskarżonego faktury miały istotne znaczenie dla (...) przy ocenie istnienia podstaw do wypłaty na jego rzecz zaliczki. Skoro bowiem na podstawie łączącej (...) Sp. z o.o. z faktorem umowy faktoringowej – faktorant był zobowiązany do złożenia każdorazowo wniosku o nabycie wierzytelności przez faktora wraz z fakturą obejmującą daną wierzytelność, niewątpliwie zatem okoliczności stwierdzone w.w fakturami miały istotne znaczenie przy podejmowaniu przez faktora decyzji o wypłacie na rzecz faktoranta zaliczki.

Dodać również należy, iż przedstawiona wyżej ocena materiału dowodowego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że celem opisanego wyżej działania oskarżonego było nie tylko wszczęcie procedury zmierzającej do uzyskania przez niego w.w nienależnych zaliczek, ale również że oskarżony miał z góry powzięty zamiar wyłudzenia tychże zaliczek bez zamiaru ich zwrotu.

Świadczy o tym bez wątplenia kompleksowa ocena okoliczności zawarcia w.w umowy faktoringowej oraz wypłaty zaliczek. Faktem jest, że na chwilę zawierania w.w umowy faktoringowej, sytuacja finansowa (...) Sp. z o.o., reprezentowanej przez oskarżonego, była trudna. Spółka posiadała znaczne zaległości z tytułu należności publicznoprawnych. Oskarżony jednakże, pomimo trudnej sytuacji finansowej, zdecydował się jednak podpisać w.w umowę faktoringową. Jednocześnie A. B. (1) zawierając w.w umowę, nie tylko nie poinformował faktora o trudnej sytuacji majątkowej spółki, ale nadto przedłożył on nieprawdziwe zaświadczenia w tym zakresie, wywołując w ten sposób u faktora błędne przekonanie o kondycji finansowej firmy oraz o tym, że (...) Sp. z o.o. jest podmiotem godnym zaufania. Co równie istotne, mimo trudnej sytuacji finansowej Spółki, a tym samym mimo braku możliwości wywiązywania się z dostaw sprzedanego towaru na rzecz swoich kontrahentów, oskarżony decydował się jednak zawierać z nimi w imieniu (...) Sp. z o.o. kolejne umowy sprzedaży, z tytułu czego wystawiał stosowne faktury VAT. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że oskarżony pomimo tego, że ostatecznie nie wywiązywał się należycie z zawartych w.w umów sprzedaży, wnosił jednakże do faktora o wypłatę z tego tytułu stosownych zaliczek. O zamiarze oszustwa oskarżonego świadczy przy tym fakt, że oskarżony celem uzyskania zaliczek przedkładał faktorowi jedynie faktury pierwotne, nie informując go nawet o wystawieniu korekt tychże faktur, wprowadzając w ten sposób w błąd faktora co do rzetelności swych przedsięwzięć. Kluczowe znaczenie ma również fakt, że oskarżony w okresie objętym zarzutem dobrowolnie nie zwrócił faktorowi jakiegokolwiek części nienależnych zaliczek, mimo tego, że w sposób oczywisty zdawał sobie sprawę, że środki te zostały mu wypłacone bezpodstawnie. Co więcej, stwierdzić należy, iż oskarżony pomimo tego, że w okresie objętym zarzutem systematycznie otrzymywał od faktora środki pieniężne z tytułu wypłaty na jego rzecz kolejnych nienależnych zaliczek, nie przeznaczał jednak tych środków na spłatę wcześniejszych nienależnie pobranych zaliczek. O tym, że oskarżony działał w tym przypadku w zamiarze oszustwa świadczy nadto zachowanie oskarżonego wobec jego kontrahentów. Oskarżony wprowadzał bowiem w błąd swoich kontrahentów, których zapewniał, że faktor został poinformowany o korektach. Tymczasem kiedy faktor ujawnił nieprawidłowości, w połowie stycznia 2005 roku oskarżony zaczął unikać kontaktu z kontrahentami. Powyższe okoliczności zdaniem Sądu dowodzą jednoznacznie, iż oskarżony nie miał zamiaru zwrotu nienależnie wypłaconych mu przez faktora zaliczek.

Nie ulega przy tym wątpliwości Sądu, że opisane wyżej poszczególne zachowania oskarżonego A. B. (1) objęte były jednym, z góry powziętym zamiarem oszustwa, o czym świadczy bez wątplenia opisane wyżej zachowanie oskarżonego. Oskarżony pomimo kłopotów finansowych reprezentowanej przez niego spółki, zawierał kolejne umowy sprzedaży, których ostatecznie nie wykonywał. Jednocześnie z tytułu tychże transakcji pobierał nienależne zaliczki, przy czym przez cały okres objęty zarzutem, pomimo dysponowania środkami pieniężnymi z tytułu wypłaty kolejnych zaliczek, nie spłacił na rzecz faktora ani też swoich kontrahentów, których bezpodstawnie uczynił dłużnikami (...) Sp. z o.o. jakiegokolwiek kwoty. W tych okolicznościach Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony już w chwili złożenia przedmiotowego wniosku o zawarcie umowy faktoringowej działał w celu wyłudzenia w.w. nienależnych zaliczek, by w ten sposób uzyskać środki na ratowanie kondycji finansowej jego spółki.

A. B. (1) podejmując w.w. czynności uzewnętrzniał zatem kierunkową postać swojego z góry powziętego zamiaru wyłudzenia nienależnych w.w. zaliczek, wyczerpując tym samym istotny element strony podmiotowej wymaganej dla

popelnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Dodać przy tym należy, iż Sąd ustalając rozmiar szkody opierał się na obiektywnym dowodzie w postaci dokumentacji factoringowej (k. 812-813).

Nadmienić w tym miejscu również należy, iż w zakresie wysokości nienależnej zaliczki wypłaconej na rzecz (...) Sp. z o.o. z tytułu transakcji zawartej ze (...) Sp. z o.o. Sąd ustalił, że wynosi ona kwotę wysokości 69 716,61 zł. Wskazać bowiem należy, iż faktura pierwotna opiewała na kwotę 254 380 złotych. Tymczasem z tego tytułu wypłacono zaliczkę łącznie w wysokości 167 162,89 złotych, zaś SMOK zwrócił faktorowi całą kwotę odpowiadającą ilości dostarczonego towaru, tj. – 97 446,28 zł, co oznacza, że szkoda wynosi w tym przypadku różnicę w.w. tych kwot a zatem 69 716,61 zł. Tym samym łączna wartość szkody w przypadku pierwszego z czynów wynosi 1 118 005, 74 złotych.

Jednocześnie Sąd dokonał zmiany opisu czynu oskarżonego w zakresie daty końcowej czynu, uwzględniając, że ostatnia z wypłat nienależnych zaliczek miała miejsce w dniu 19 stycznia 2005 roku, a co wynika z dokumentacji factoringowej (k. 812-813).

Przechodząc do dalszych rozważań wskazać należy, iż ujawniony w sprawie wiarygodny materiał dowodowy nie budzi również jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony A. B. (1) w okresie od 01 grudnia 2004 r. do 11 marca 2005 r., będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził B. K., właściciela (...) Sp. z o.o. w Z., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 128.321,15 zł za pomocą wprowadzenia w błąd B. K. co do zamiaru wywiązania się w całości z umowy sprzedaży wyrobów tytoniowych, zawartej przez (...) Sp. z o.o. ze (...) Sp. z o.o. w Z. w ten sposób, że wiedząc, że nie dysponuje odpowiednią ilością towaru, w dniu 01 grudnia 2004 roku wystawił na rzecz (...) Sp. z o.o. w Z. fakturę VAT nr (...)_ (...), dotyczącą sprzedaży artykułów tytoniowych na łączną kwotę 254 380,00 zł, przy czym dostarczył kupującemu jedynie towar o wartości 97 446,28 zł, a następnie w dniu 06 stycznia 2005 roku wystawił do w.w. faktury VAT fakturę korygującą nr 3/05/W_ (...) na kwotę 156 933,72 złotych, o czym nie poinformował (...) Sp. z o.o., a co skutkowało wyegzekwowaniem przez faktora od B. K. kwoty 128.321,15 złotych, tj. występku z art. 286 § 1 k.k.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że w dniu 01 grudnia 2004 roku A. B. (1), działając w imieniu (...) Sp. z o.o. zawarł ze (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowaną przez B. K., umowę sprzedaży wyrobów tytoniowych, opiewającą na kwotę brutto 254 380 złotych.

Jednocześnie niekwestionowanym jest fakt, że z tytułu przedmiotowej transakcji, (...) Sp. z o.o., w dniu 01 grudnia 2004 roku, wystawiła fakturę VAT nr (...)_ (...) na rzecz kontrahenta (...) Sp. z o.o. w Z., na w.w kwotę, o czym świadczy przedmiotowa faktura (k. 528-529).

W niniejszej sprawie wiarygodny materiał dowodowy wskazuje przy tym jednoznacznie, że ostatecznie (...) Sp. z o.o. dostarczyła spółce (...) jedynie części zamówionego towaru, tj. wyroby tytoniowe o wartości 97 446,28 złotych.

Nie ulega również wątpliwości Sądu, że oskarżony w chwili zawarcia w.w umowy dysponował jedynie wyrobami tytoniowymi o łącznej wartości 97 446,28 złotych, skoro w ramach realizacji w.w umowy dostarczył do w.w kontrahenta jedynie towar o tej wartości. Świadczą o tym bez wątplenia zeznania pokrzywdzonego. Oskarżony zwodził przy tym początkowo pokrzywdzonego, że towar zostanie dostarczony w pełnej wysokości wynikającej z faktury pierwotnej.

Tymczasem pomimo niewywiązania się w pełni przez A. B. (1) z w.w umowy, oskarżony już na początku grudnia 2004 roku z tytułu w.w umowy wniósł do (...) Sp. z o.o. o nabycie w.w wierzytelności stwierdzonej fakturą VAT nr (...)_ (...) opiewającej na kwotę 254 380 złotych, wprowadzając w ten sposób faktora w błąd do co do ilości dostarczonego przez faktoranta na rzecz swojego kontrahenta towaru. Świadczą o tym jednoznacznie zeznania pracowników (...) oraz dokumentacja factoringowa.

Jednocześnie z harmonogramu wypłat zaliczek (k. 812-813) wynika w sposób jednoznaczny, iż na podstawie w.w wniosku, w dniu 02 grudnia 2004 roku faktor wypłacił z tego tytułu na rzecz (...) Sp. z o.o. zaliczkę w wysokości 167 162,89 złotych.

Dodać również należy, iż co prawda w dniu 06 stycznia 2005 roku, na wniosek B. K., w związku z dostarczeniem spółce (...) jedynie części zamówionego towaru (tj. wyrobów tytoniowych o wartości 97 446,28 złotych), (...) Sp. z o.o. wystawiła do w.w faktury fakturę korygującą nr 3/04/W_ (...), opiewającą na kwotę 156 933,72 złotych, jednakże z zeznań pracowników faktora wynika bezsprzecznie, że oskarżony A. B. (1) nie przedłożył ostatecznie faktorowi w.w. korekty faktury.

Jednocześnie bezsprzecznym jest, że oskarżony nie zwrócił faktorowi dobrowolnie w.w. nienależnej części zaliczki, co wskazali podczas przesłuchania pracownicy faktora.

O przestępnym zamiarze oskarżonego świadczy przy tym fakt, że pismem z dnia 10 marca 2005 roku A. B. (1) w imieniu (...) Sp. z o.o. zwrócił się do (...) Sp. z o.o. i oświadczył, że zobowiązanie z tytułu faktury nr (...)_ (...) opiewającej na kwotę 254.380 złotych występuje tylko w kwocie 97.446,28 złotych w związku z fakturą korygującą o numerze 3/04/W_ (...) z dnia 06 stycznia 2005 roku na kwotę 156.933,72 złotych. Dodatkowo, w treści przedmiotowego pisma A. B. (1) zapewniał także, że różnica wynikająca z zapłaty przez w.w kontrahenta do (...) sp. z o.o. w kwocie 97.446,28 złotych a wyplaconą (...) sp. z o.o. przez faktora zaliczką za fakturę VAT (...)_ (...) została przez (...) Sp. z o.o. zwrócona do (...) sp. z o.o. (k. 696), co jednak w rzeczywistości nie miało miejsca.

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują przy tym jednoznacznie, że oskarżony A. B. (1) swoim zachowaniem doprowadził B. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w opisany niżej sposób.

Wskazać w tym zakresie należy, iż z harmonogramu spłat wynika, iż w dniu 10 stycznia 2005 roku z tytułu w.w umowy sprzedaży, (...) Sp. z o.o., reprezentowana przez B. K., uregulowała na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 97 446,28 złotych, tj. sumę odpowiadającą ilości dostarczonego towaru przez (...) Sp. z o.o.

Nadto, w związku z nieprzedłożeniem przez A. B. (1) faktorowi w.w faktury korygującej, (...) Sp. z o.o. domagała się od (...) Sp. z o.o. zapłaty na swoją rzecz dalszej części należności wynikającej z pierwotnej faktury VAT nr (...)_ (...), co skutkowało wyegzekwowaniem w okresie od 22 lutego 2005 roku do dnia 11 marca 2005 roku przez faktora od B. K., reprezentującego w.w Spółkę, łącznie kwoty 128.321,15 złotych (k. 285-286).

Uwzględniając zatem, że oskarżony zawarł w.w umowę sprzedaży pomimo tego, że już w tym okresie jego Spółka miała trudności finansowe (...) Sp. z o.o.; nadto uwzględniając fakt, że wartość sprzedaży znacznie przekraczała ilość posiadanego wówczas przez oskarżonego towaru; mając przy tym na uwadze, że oskarżony pomimo tego, że dostarczył na rzecz kontrahenta jedynie część sprzedanego towaru, już następnego dnia po zawarciu umowy wystąpił jednakże do faktora o wypłatę całości zaliczki; uwzględniając również fakt, że oskarżony nie zwrócił dobrowolnie nienależnej części zaliczki, ani nie powiadomił faktora o wystawieniu faktury korygującej, Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony działał w tym przypadku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i nie miał zamiaru zwrotu faktorowi w.w nienależnej zaliczki, czym ostatecznie doprowadził B. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. O zamiarze oszustwa świadczy przy tym fakt, że oskarżony po uzyskaniu nienależnej zaliczki zapewniał pokrzywdzonego, że nienależna część zaliczki została już fakturze zwrócona, co jak ustalono nie miało odzwierciedlenia w rzeczywistości.

Powyższe dowodzi, iż oskarżony A. B. (1) wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k.

Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd dokonał modyfikacji opisu czynu w zakresie wartości szkody pokrzywdzonego, opierając się w tym zakresie na dokumencie w postaci harmonogramu spłat (k. 285-286).

Sąd dokonał również modyfikacji opisu czynu w zakresie czasu popełnienia przestępstwa, przyjmując jako datę początkową dzień 01 grudnia 2004 roku, w którym to dniu doszło do zawarcia umowy sprzedaży z pokrzywdzonym.

Wskazać również należy, iż analiza wiarygodnego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie pozostawia żadnych wątpliwości, że oskarżony A. B. (1) będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. w W. w okresie od 01 grudnia 2004 r. do 14 stycznia 2005 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując stosunek zależności służbowej polecił D. N. (1) - Kierownikowi d/s Zamówień, jako osobie upoważnionej do wystawiania faktur w imieniu (...) Sp. z o.o., wystawienie n/w faktur, poświadczających nieprawdę co do ilości sprzedanych wyrobów tytoniowych przez (...) Sp. z o.o. na rzecz n/w kontrahentów, które to okoliczności miały istotne znaczenie dla wypłaty nienależnych zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o. przez (...) Sp. z o.o. w ramach łączącej ich umowy faktoringowej nr (...), przy czym D. N. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wystawiła następujące faktury VAT:

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 01 grudnia 2004 r. dla (...) Sp. z o.o. w Z.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 r. dla AT & M T. A. i Spółka. Sp. J. w P.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 09 grudnia 2004 r. dla AT & M T. A. i Spółka. Sp. j. w P.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 grudnia 2004 r. dla (...) S.A. w K.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 21 grudnia 2004 r. dla (...) S.A. w K.;
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. dla (...) M. S. Sp. J. w P.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 29 grudnia 2004 r. dla (...) M. S. Sp. J. w P.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 30 grudnia 2004 r. dla (...) S.A. w K.,
- fakturę nr (...)_ (...) z dnia 04 stycznia 2005 r. dla (...) W. B. (1) w W.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 05 stycznia 2005 roku dla (...) S.A. w K.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 06 stycznia 2005 r. dla (...) W. B. (1) w W.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 07 stycznia 2005 r. dla (...) M. S. Sp. J. w P.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. dla MA-BO w W.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 13 stycznia 2005 r. dla E. E. O. w W.,
- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 stycznia 2005 r. dla (...) W. B. (1) w W.,

poświadczające nieprawdę co do ilości sprzedanych wyrobów tytoniowych przez (...) Sp. z o.o. na rzecz w/w kontrahentów.

Przepis art. 271 § 1 k.k. penalizuje zachowanie się funkcjonariusza publicznego lub innej osoby uprawnionej do wystawiania dokutemu, w którym poświadcza nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne.

Z kolei art. 18 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność sprawcy polecającego.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że D. N. (1), zatrudniona w okresie objętym zarzutem w (...) Sp. z o.o. na stanowisku Kierownika do spraw zamówień, była uprawniona do wystawiania faktur w imieniu (...) Sp. z o.o. (k.81).

Jednocześnie niekwestionowanym jest, że D. N. (1) wystawiła w imieniu (...) Sp. z o.o. kolejno następujące faktury VAT: nr (...)_ (...); nr 34/04/W_ (...); nr 35/04/W_ (...); nr 40/04/W_ (...); nr 49/04/W_ (...); nr 55/04/W_ (...); nr 56/04/W_ (...); nr 57/04/W_ (...); nr 3/05/W_ (...); nr 4/05/W_ (...); nr 5/05/W_ (...); nr 6/05/W_ (...); nr 10/05/W_ (...); nr 11/05/W_ (...) oraz nr 12/05/W_ (...).

Z materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonego B. K. i zeznań pozostałych przedstawicieli kontrahentów L. W., M. S. (1), M. O., W. B. (1) i A. M., jak też zeznań D. N. (1) w części uznanej przez Sąd za wiarygodne, jak również z analizy wydruków stanu magazynowego (...) sp. z o.o. w powiązaniu z wystawionymi przez (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) S.A. opisanymi w stanie faktycznym fakturami, wynika przy tym jednoznacznie, że w.w faktury poświadczały nieprawdę co ilości sprzedanego przez (...) Sp. z o.o. na rzecz swoich kontrahentów wyrobów tytoniowych. Faktem bowiem jest, iż oskarżony - za wyjątkiem jednego przypadku (SMOK Sp. z o.o) - w ogóle nie wykonał umów udokumentowanych w.w fakturami.

Nie budzi również żadnych zastrzeżeń Sądu, że skoro – w świetle postanowień łączącej (...) Sp. z o.o. z faktorem umowy factoringowej – faktorant był zobowiązany do złożenia każdorazowo wniosku o nabycie wierzytelności przez faktora wraz z fakturą obejmującą daną wierzytelność, okoliczności stwierdzone w.w fakturami miały istotne znaczenie przy podejmowaniu przez faktora decyzji o wypłacie na rzecz faktoranta zaliczki. Były to zatem dokumenty stwierdzające okoliczności mające znaczenie prawne.

Powyższe dowodzi w sposób jednoznaczny, iż D. N. (1) wystawiając każdorazowo w.w faktury poświadczała w nich nieprawdę co do w.w okoliczności mających znaczenie prawne.

Dodać również należy, iż z wiarygodnych w tym zakresie zeznań D. N. (1) wynika, że z uwagi na utratę stabilności finansowej (...) Sp. z o.o. nie posiadała pieniędzy na zakup towaru i w związku z tym zamówienia składane przez kontrahentów wymienionych w umowie factoringowej nie były realizowane (k. 565). Sąd świadek sama w istocie przyznała, że w chwili zawierania danej umowy (...) Sp. z o.o. nie była w stanie wywiązać się z tej umowy. Dowodzi to, iż w chwili wystawiania w.w faktur D. N. (1) przewidywała możliwość poświadczenia nieprawdy w tych dokumentach i na to się godziła. Okoliczność tę potwierdza również w istocie fakt, że D. N. (1) została prawomocnie skazana za w.w przestępne działanie.

Jednocześnie w świetle zeznań D. N. (1), w części uznanej przez Sąd za wiarygodne, wynika w sposób oczywisty, że D. N. (1) każdorazowo wystawiała w.w faktury poświadczające nieprawdę na polecenie swojego przełożonego - oskarżonego A. B. (1), który był Prezesem Zarządu przedmiotowej spółki.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że oskarżony działał w tym przypadku świadomie, z zamiarem bezpośrednim. Przedstawiona wyżej ocena materiału dowodowego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że oskarżony chciał, by D. N. (1) wystawiła w.w faktury poświadczające nieprawdę. Oskarżony zamierzał bowiem na ich podstawie wyłudzić nienależne zaliczki, o czym była już częściowo mowa powyżej. Dodać również należy, iż nie ulega wątpliwości Sądu, że opisane wyżej poszczególne zachowania oskarżonego A. B. (1) objęte były jednym, z góry powziętym zamiarem. Oskarżony wiedząc bowiem, że nie dysponuje odpowiednią ilością towarów, mając przy tym świadomość, że nie jest stanie wykonać umów sprzedaży, zawierał jednak ze swoimi kontrahentami kolejne transakcje, z tytułu których wystawiał w.w faktury.

W świetle powyższych ustaleń nie ulega wątpliwości, że oskarżony A. B. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 18 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Jednocześnie wobec braku jednoznacznych dowodów stwierdzających okoliczność, że faktura VAT nr (...) (...) z dnia 16 grudnia 2004 roku oraz faktura VAT nr (...) (...), wystawione na rzecz (...) S.A., dokumentowały pozorne czynności, Sąd wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu czynu w.w faktury.

Sąd dokonał również modyfikacji opisu czynu w zakresie czasu popełnienia przestępstwa, przyjmując jako datę początkową dzień 01 grudnia 2004 roku, w którym to dniu wystawiona została pierwsza z faktur poświadczających nieprawdę, wystawiona na rzecz (...) Sp. z o.o.

Ujawniony w sprawie wiarygodny materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje również, że oskarżony A. B. (1) w okresie od 14 grudnia 2004 r. do 06 stycznia 2005 r., będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., wspólnie i w porozumieniu ze S. B. (1) i T. Ś. (1) – członkami Zarządu (...) S.A. w K., działając w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) o.o. z L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości łącznie w kwocie 758.153,67 zł, w ten sposób, że w ramach realizacji umowy factoringowej nr (...), celem uzyskania od (...) Sp. z o.o. dla (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek, przedkładał n/w faktury VAT, potwierdzające pozorne czynności prawne, polegające na sprzedaży przez (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) S.A. w K. wyrobów tytoniowych, podczas gdy, ten sam towar co do ilości i jakości, był uprzednio zaksięgowany na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. na podstawie dostawy pochodzącej od kupującego, wprowadzając pracowników (...) Sp. z o.o. w błąd co do istnienia bezspornych wierzytelności oraz co do istnienia podstaw do wypłaty zaliczek, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania nienależnych zaliczek, tj.:

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 grudnia 2004 r. na kwotę 430.912,24 zł, co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w kwotach 266.777,56 złotych i 73.471,94 złotych;

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 21 grudnia 2004 roku na kwotę 121.170,40 zł, co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 95.608,73 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 30 grudnia 2004 roku na kwotę 200.327,36 zł, co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 158.123,77 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 05 stycznia 2005 roku na kwotę 206.090,03 zł, co stanowiło podstawę wypłaty zaliczki w wysokości 164.171,67 zł.

Wiarygodny materiał dowody wykazał zatem w sposób jednoznaczny, że oskarżony A. B. (1) dopuścił się w tym przypadku występku stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Jednocześnie analiza wiarygodnego materiału dowodowego wskazuje w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) w okresie od 14 grudnia 2004 r. do 06 stycznia 2005 r. w L., będąc członkami Zarządu (...) S.A., działając w wspólnie i w porozumieniu A. B. (1) – Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania dla faktoranta - (...) Sp. z o.o. od (...) Spółki z o.o. w ramach łączącej w.w. podmioty umowy factoringowej nr (...), nienależnych zaliczek, potwierdzili dokonanie, w rzeczywistości, pozornych czynności prawnych pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A., polegających na zakupie od (...) Sp. z o.o. wyrobów tytoniowych, podczas gdy, ten sam towar co do ilości i jakości, był uprzednio przyjęty na stanie magazynowym (...) Sp. z o.o. na podstawie dostawy pochodzącej od kupującego, na udokumentowanie których to transakcji (...) Sp. z o.o. wystawiło:

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 grudnia 2004 r. na kwotę 430.912,24 zł,

-fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 21 grudnia 2004 roku na kwotę 121.170,40 zł,

-fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 30 grudnia 2004 roku na kwotę 200.327,36 zł,

- fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 05 stycznia 2005 roku na kwotę 206.090,03 zł,

które to dokumenty poświadczające nieprawdę, zostały następnie przedłożone przez A. B. (1) do (...) o.o. i miały istotne znaczenie dla wypłaty przez faktora na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek w łącznej kwocie 758.153,67 zł, a tym samym swoim zachowaniem wypełnili znamiona występkę z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że (...) Sp. z o.o. wystawiła na rzecz (...) S.A. kolejno fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 14 grudnia 2004 r. na kwotę 430.912,24 zł, fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 21 grudnia 2004 roku na kwotę 121.170,40 zł, fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 30 grudnia 2004 roku na kwotę 200.327,36 zł oraz fakturę VAT nr (...)_ (...) z dnia 05 stycznia 2005 roku na kwotę 206.090,03 zł, co wynika wprost z w.w. dokumentów.

Analiza załączonych do akt wydruków stanu magazynowego (...) Sp. z o.o. w powiązaniu z w.w fakturami prowadzi przy tym do jednego logicznego wniosku, że umowy, z tytułu których wystawione zostały w.w faktury, miały charakter pozorny, a zatem nie wywoływały skutków prawnych. Stwierdzić bowiem należy, o czym była już mowa powyżej, iż zawarcie takich umów nie miało racjonalnego i ekonomicznego uzasadnienia.

Powyższe dowodzi, że w.w faktury poświadczały nieprawdę co do faktu sprzedaży przez (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) S.A. wyrobów tytoniowych.

Jednocześnie z akt sprawy wynika jednoznacznie, że oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) każdorazowo pisemnie potwierdzili istnienie w.w wierzytelności z tytułu w.w umów, udokumentowanych odpowiednio fakturami VAT nr (...)_ (...), nr 49/04/W_ (...), nr 57/04/W_ (...), nr 4/05/W_ (...). Okoliczności te znajdują odzwierciedlenie w treści w.w dokumentów w postaci potwierdzenia istnienia wierzytelności, podpisanych każdorazowo wspólnie przez oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) w imieniu (...) S.A. Oskarżeni nie kwestionowali przy tym, by podpisywali takowe dokumenty.

Tymczasem z dowodów w postaci dokumentacji factoringowej, jak też zeznań pracowników (...), P. P. (1) i C. K. w sposób jednoznaczny wynika, że A. B. (1) – pomimo pozornego charakteru w.w umów sprzedaży – przedstawił w.w faktury do faktora celem uzyskania nienależnych zaliczek.

Logicznym jest przy tym wniosek, że na skutek przedłożenia przez oskarżonego A. B. (1) faktorowi wniosków o nabycie w.w pozornych wierzytelności, stwierdzonych w.w fikcyjnymi fakturami, których istnienie potwierdzili pozostali oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1), pracownicy faktora zostali wprowadzeni w błąd co do istnienia tychże opisanych w zarzucie wierzytelności oraz co do istnienia podstaw do wypłaty zaliczek z tego tytułu.

Podkreślenia nadto wymaga fakt – co wynika z kolei z dokumentacji factoringowej oraz z zeznań P. P. (1) i C. K., jak też K. R. - że ostatecznie w.w faktury stały się podstawą do wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. opisanych w stanie faktycznym zaliczek, co ostatecznie doprowadziło (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 758.153,67 zł, a zatem mieniem znacznej wartości w rozumieniu art. 294 § 1 k.k. Dodać przy tym należy, iż kwota ta obejmuje sumę nienależnych zaliczek wypłaconych (...) Sp. z o.o.

Jednocześnie z treści samej umowy factoringowej, wynika wprost, że przedłożone przez faktoranta faktury miały istotne znaczenie dla (...) przy ocenie istnienia podstaw do wypłaty na jego rzecz zaliczki.

Dodać również należy, iż przedstawiona wyżej ocena materiału dowodowego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że celem opisanego wyżej działania oskarżonego A. B. (1) było nie tylko wszczęcie procedury zmierzającej do uzyskania przez niego w.w nienależnych zaliczek, ale również że oskarżony miał z góry powzięty zamiar wyłudzenia tychże zaliczek. Oskarżony od samego początku nie zamierzał zwracać pokrzywdzonemu w.w nienależnych zaliczek. Faktem bowiem jest, że oskarżony pomimo tego, że w.w umowy miały charakter pozorny, wnosił jednakże do faktora o wypłatę z tego tytułu stosownych zaliczek, wprowadzając w ten sposób w błąd faktora co do rzetelności swych przedsięwzięć. O zamiarze oszustwa oskarżonego A. B. (1) świadczy przy tym fakt, że oskarżony w okresie objętym zarzutem dobrowolnie nie zwrócił faktorowi jakiegokolwiek części nienależnych zaliczek, mimo tego, że w sposób oczywisty zdawał sobie sprawę, że środki te zostały mu wypłacone bezpodstawnie. Co więcej, stwierdzić należy, iż oskarżony pomimo tego, że w okresie objętym zarzutem systematycznie otrzymywał od faktora środki pieniężne z tytułu wypłaty na jego rzecz kolejnych nienależnych zaliczek, nie przeznaczał jednak tych środków na spłatę wcześniejszych nienależnie pobranych zaliczek. Wręcz przeciwnie, część tych środków przekazywał – poza oficjalnym obrotem - oskarżonym T. Ś. (1) i S. B. (1), zmierzając w ten sposób do kontynuowania przestępnego procederu wyłudzenia zaliczek. Powyższe okoliczności zdaniem Sądu dowodzą jednoznacznie, iż oskarżony działał z zamiarem oszustwa.

Nie ulega przy tym wątpliwości Sądu, że opisane wyżej poszczególne zachowania oskarżonego A. B. (1) objęte były jednym, z góry powziętym zamiarem oszustwa. Dowodzi tego w sposób jednoznaczny fakt, że przez cały okres objęty

zarzutem, pomimo dysponowania środkami pieniężnymi z tytułu wypłaty kolejnych zaliczek, oskarżony nie spłacił na rzecz faktora jakiegokolwiek kwoty, a przy tym część kwot uzyskanych z tytułu nienależnych zaliczek przekazywał nieoficjalnie oskarżonym T. Ś. (1) i S. B. (1) na spłatę przez nich na rzecz faktora należności wynikających z fikcyjnych faktur.

A. B. (1) podejmując w.w. czynności uzewnętrzniał zatem kierunkową postać swojego z góry powziętego zamiaru wyłudzenia nienależnych w.w. zaliczek, wyczerpując tym samym istotny element strony podmiotowej wymaganej dla popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości Sądu, że oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) potwierdzając istnienie w.w. pozornych wierzytelności, mieli świadomość, że w.w. faktury wystawione na rzecz (...) S.A. poświadczały nieprawdę.

Sąd nie miał również wątpliwości, że oskarżeni T. Ś. (3) i S. B. (1) mieli świadomość, że w.w. faktury, a także wystawione przez nich dokumenty w postaci potwierdzenia istnienia w.w. wierzytelności mają istotne znaczenie w kontekście wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. zaliczek i że dokumenty te są niezbędne celem uzyskania świadczenia z tego tytułu. Co prawda Sąd nie kwestionuje, że oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) nie znali szczegółów w.w. umowy factoringowej. Niemniej jednak wskazać należy, iż współpraca (...) S.A. z faktorantem i faktorem w ramach przedmiotowej umowy factoringowej miała miejsce jeszcze przed okresem objętym zarzutami. Tym samym oskarżeni, w związku z zawartymi z (...) Sp. z o.o. wcześniejszymi transakcjami, w sposób oczywisty mieli możliwość zapoznania się, jakie dokumenty wymagane są przez faktora w związku z procedurą wypłaty zaliczki na rzecz faktoranta. Powyższe dowodzi, iż niewątpliwie oskarżeni musieli znać zasady obowiązujące w ramach procedury wypłaty na rzecz (...) zaliczek.

W świetle powyższych okoliczności Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1), składając pisemne oświadczenia o w.w. treści świadomie z góry powziętym zamiarem działali wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym A. B. (1) celem uzyskania na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek.

Wniosek ten jest tym bardziej zasadny zważywszy na fakt, że T. Ś. (1) i S. B. (1) nigdy nie kwestionowali w.w. wierzytelności ani nie wystąpili przeciwko A. B. (1) z jakimkolwiek zarzutem, a w dniu 11 marca 2005 roku pomiędzy (...) a (...) S.A. zawarto porozumienie na podstawie którego (...) S.A. uznała dług za bezsporny i wymagalny wobec faktora z tytułu wierzytelności nabytych przez faktora od (...) Sp. z o.o. w ramach umowy factoringowej nr (...) (zob. k. 767-769).

W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie wiarygodny materiał dowodowy wskazuje zatem jednoznacznie, że zachowanie oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) mieści się w zakresie przypisanego im czynu o znamionach opisanych art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd nie miał przy tym wątpliwości, że T. Ś. (1) i S. B. (1) w każdym z opisanych zdarzeń obejmowali swoją świadomością i zamiarem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (działanie w celu uzyskania nienależnych zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o., wystawianie faktur poświadczających nieprawdę i istotność tychże dokumentów dla wypłaty nienależnych zaliczek), a przy tym działali z góry powziętym zamiarem.

Jednocześnie w obliczu powyższych dowodów nie budzi żadnych wątpliwości Sądu rola oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) w opisanym wyżej przestępnym działaniu, sprowadzająca się do potwierdzania na piśmie istnienia w.w. pozornych wierzytelności stwierdzonych kwestionowanymi fakturami, bez którego to działania nie byłoby możliwe podjęcie przez faktora pozytywnej decyzji o wypłacie na ich podstawie nienależnych zaliczek.

Jednocześnie, analizując okoliczności niniejszej sprawy, zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uznania, że oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) działali w tym przypadku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W pierwszej kolejności podnieść bowiem należy, iż z materiału dowodowego nie wynika, by w okresie objętym zarzutem (...) S.A. czy też sami oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) mieli jakiegokolwiek trudności finansowe. Nadto, ani T. Ś. (1), ani S. B. (1) nie mieli dostępu do dokumentacji finansowej (...) Sp. z o.o. a także, że nie wiedzieli o trudnej sytuacji finansowej tejże Spółki w okresie

objętym zarzutem. Zważyć przy tym należy, że oskarżeni – co wynika z zeznań C. K.- początkowo, w związku z zawarciem przez (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. fikcyjnych umów sprzedaży, otrzymywani od A. B. (1) poza oficjalnym obiegiem środki pieniężne celem spłaty na rzecz faktora należności wynikających z fikcyjnych faktur. Dowodzi to, iż oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) mieli zamiar spłaty należności wynikających z pozornych faktur na rzecz faktora i to właśnie ze środków uzyskiwanych od A. B. (1). W tym kontekście trudno zatem uznać, że oskarżeni działali z zamiarem wyłudzenia nienależnych zaliczek. Nadto, nie umknęło również uwadze Sądu, że kiedy faktor ujawnił nieprawidłowości związane z wypłatą na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek, T. Ś. (1) i S. B. (1) mieli wolę spłaty zadłużenia, o czym świadczy fakt, że (...) S.A. spłaciło częściowo należności z tytułu faktury nr (...)_ (...), a sami oskarżeni T. Ś. (1) i S. B. (1) nie unikali przy tym kontaktu z faktorem. Nadto, w dniu 11 marca 2005 roku pomiędzy (...) a (...) S.A. zawarto porozumienie na podstawie którego (...) S.A. uznała dług za bezsporny i wymagalny wobec faktora z tytułu wierzytelności nabytych przez wierzyciela od (...) Sp. z o.o. w ramach umowy factoringowej nr (...), a w ramach przedmiotowego porozumienia (...) S.A. zobowiązał się do spłaty na rzecz (...) sp. o.o. zadłużenia w dwóch ratach do dnia 31 marca 2005 roku (k. 767-769). Powyższe okoliczności zdaniem Sądu przeczą tezie oskarżenia, że zarówno T. Ś. (1) jak i S. B. (1) z góry dążyli do wyłudzenia nienależnych zaliczek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zdaniem Sądu w kontekście opisanych wyżej okoliczności, wniosek, że oskarżeni działali w zamiarze oszustwa byłby w tym przypadku zbyt daleko idący. Stąd Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym czynu, o czym Sąd uprzedził na rozprawie w dniu 21 października 2014 roku.

Dodać przy tym należy, iż Sąd dokonał zmiany opisu przypisanych oskarżonym T. Ś. (1), S. B. (1) i A. B. (1) czynów w zakresie daty końcowej, uwzględniając, że ostatnia z wypłat nienależnych zaliczek miała miejsce w dniu 06 stycznia 2005 roku, a co wynika z dokumentacji factoringowej (k. 812-813).

Warto w tym miejscu jednocześnie zaznaczyć, że wobec braku jednoznacznych dowodów stwierdzających okoliczność, że faktura VAT nr (...)_ (...) z dnia 16 grudnia 2004 roku oraz fakturę VAT nr (...)_ (...) wystawione na rzecz (...) S.A. dokumentowały pozorne czynności, Sąd wyeliminował z opisu przypisanych oskarżonym czynów w.w faktury.

Uznając winę oskarżonego A. B. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt I sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisie art. 53 k.k.

Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe przypisanego oskarżonemu czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości, był adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Przy wymiarze kary oskarżonemu z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Stopień winy oskarżonego Sąd uznał za znaczny. Występek, którego dopuścił się oskarżony, co wynika z samej jego istoty, jest przestępstwem umyślnym popełnianym z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Oskarżony działał z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżony miał przy tym pełną świadomość swojego przestępczego działania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, bądź winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby w opisanych wyżej zdarzeniach nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem.

W ocenie Sądu także stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony należy uznać za znaczny z uwagi na okoliczności jego popełnienia. Na znaczny stopień karygodności czynu niewątpliwie wpływ miał sposób działania oskarżonego (działanie (...); z zamiarem bezpośrednim; działanie nakierowane na uzyskanie łatwego zysku kosztem innej osoby; poważne podważenie zasad funkcjonujących w obrocie gospodarczym takich jak zasady lojalności i uczciwości oraz znaczna wartość uzyskanych nienależnych zaliczek; oraz znaczna ilość zachowań oskarżonego składających się na jeden czyn ciągły). Dodać również należy, że oskarżony swoim zachowaniem

wyczerpał znamiona trzech czynów zabronionych. Jednocześnie wskazać należy, iż oskarżony swoim działaniem naraził na szkodę również swoich kontrahentów, którzy nie zyskali w toku niniejszego postępowania statusu pokrzywdzonych (za wyj. właściciela firmy (...) sp. z o.o.), a którzy udźwignęli w znacznej mierze ciężar zadośćuczynienia roszczeniu (...) Sp. z o.o.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również uprzednią karalność oskarżonego.

W tych okolicznościach Sąd stanął na stanowisku, że w tym przypadku kara 1 roku pozbawienia wolności, jest karą adekwatną w zakresie osiągnięcia celów prewencji indywidualnej jak i generalnej i nie jest - zdaniem Sądu - karą szczególnie surową. Oscyluje ona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. W ocenie Sądu, wymierzona kara spełni z pewnością swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i jednocześnie spowoduje, głównie wśród potencjalnych przestępców, którzy chcieliby wejść na podobną drogę, co oskarżony, odruch powstrzymujący i refleksję nad opłacalnością zamierzonego działania. Jednocześnie Sąd ma głęboką nadzieję graniczącą z pewnością, że wymierzona kara wywoła u samego oskarżonego głęboką refleksję i zastanowienie nad własną postawą życiową i uzmysłowi, że w przypadkach, gdy godzi się własnym, zawinionym czynem w dobra prawne innych osób (w przedmiotowej sprawie były to dobra wynikające z realizacji praw majątkowych), reakcja prawno-karna państwa będzie nieunikniona.

Jednocześnie dla osiągnięcia celów wychowawczych, jak również kierując się potrzebą ukształtowania u oskarżonego przekonania, że popełnianie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieopłacalne, nieodzownym było zdaniem Sądu orzeczenie na podstawie art. 33 § 2 k.k., kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. W ocenie Sądu kara grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych uświadomi oskarżonemu naganny charakter jego przestępczego zachowania, realizując cel prewencji indywidualnej. Nadto w ocenie Sądu wymierzona kara grzywny w takim wymiarze spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej, i umocni oskarżonego w przeświadczeniu o celowości szanowania prawa, a jednocześnie uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił obecne możliwości zarobkowe oskarżonego.

Odnosząc się do drugiego z przypisanych oskarżonemu A. B. (1) czynu, wskazać należy, iż czyn z art. 286 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Na tej podstawie Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd uznał za znaczny. Sąd miał tu na uwadze okoliczności popełnienia czynu. Oskarżony w tym przypadku działał (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pokrzywdzony zawarł z oskarżonym w.w umowę w zaufaniu, licząc że towar w całości zostanie dostarczony. Tymczasem oskarżony działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, wykorzystując zaufanie pokrzywdzonego, nie tylko dostarczył pokrzywdzonemu jedynie część towaru, ale nadto na podstawie wystawionej fikcyjnej faktury uzyskał nienależną zaliczkę, co w konsekwencji skutkowało tym, że faktor dochodził od pokrzywdzonego spłaty całości należności wynikającej z przedmiotowej fikcyjnej faktury. Nadto oskarżony zapewniał przy tym pokrzywdzonego, że faktor otrzymał zwrot nienależnej zaliczki. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości, jako okoliczności obciążające, Sąd uwzględnił również dość znaczną wartość szkody oraz fakt, że pokrzywdzonym była w tym przypadku osoba fizyczna.

W ocenie Sądu stopień winy oskarżonego również był w tym przypadku znaczny. Oskarżony nie dał posłuchu normom prawa, pomimo, iż miał możliwość postąpienia zgodnie z prawem. Popełnił czyn umyślnie, z zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również uprzednią karalność oskarżonego.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd stanął na stanowisku, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, jest karą adekwatną w zakresie osiągnięcia celów prewencji indywidualnej jak i generalnej. Sąd uznał, że orzeczona kara będzie w stanie zrealizować powyższe cele, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Zmierzając przy tym do osiągnięcia celów wychowawczych, jak również kierując się potrzebą ukształtowania u oskarżonego przekonania, że popełnianie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieopłacalne, nieodzownym było zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 33 § 2 k.k., kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił obecne możliwości zarobkowe oskarżonego.

Jednocześnie uznając winę oskarżonego A. B. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt III sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Okolicznościami wpływającymi na zwiększenie wymiaru kary były w tym przypadku niewątpliwie stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Podnieść należy, iż stopień winy oskarżonego należało uznać za znaczny. Oskarżony działał bowiem z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżony miał przy tym pełną świadomość swojego przestępczego działania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, bądź winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby w opisanych wyżej zdarzeniach nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem.

W ocenie Sądu także stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony należało uznać za znaczny z uwagi na okoliczności jego popełnienia. Podkreślenia wymaga, że zachowanie oskarżonego godziło w podstawy pewnego i rzetelnego obrotu gospodarczego, którego elementem jest prawidłowe działanie instytucji finansowych.. Na znaczny stopień karygodności czynu niewątpliwie wpływ miał również sposób działania oskarżonego, a mianowicie fakt, że działał (...); z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; w porozumieniu z innymi osobami; jego działanie było nakierowane na uzyskanie nienależnych zaliczek, w celu uzyskania bezprawnych korzyści majątkowych. Nie sposób również pominąć znacznej wartości uzyskanych nienależnych zaliczek i dość znaczną ilość zachowań oskarżonego składających się na jeden czyn ciągly, co także negatywnie wpływa na ocenę stopnia karygodności zachowania oskarżonego. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również wiodącą rolę, jaką odegrał w przestępnym działaniu. Nie sposób również pominąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona trzech czynów zabronionych.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również uprzednią karalność oskarżonego.

W tych okolicznościach, Sąd stanął na stanowisku, że orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, oscylująca w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, jest w tym przypadku adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości niniejszego czynu i zarazem wystarczająca dla zrealizowania wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Sąd jako celowe uznał przy tym orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Sąd miał tu na uwadze względy wychowawcze, jak również potrzebę ukształtowania u oskarżonego przekonania, że popełnianie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieopłacalne.

Czyn z art. 271 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Sąd uznając winę oskarżonego A. B. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt IV wyroku, wymierzył mu w tym przypadku karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Stopień winy oskarżonego Sąd uznał za znaczny. Występek, którego dopuścił się oskarżony, jest przestępstwem umyślnym. W chwili popełnienia czynu oskarżony był w pełni poczytalny, zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, bądź winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji.

W ocenie Sądu również stopień społecznej szkodliwości czynu był w tym przypadku znaczny. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd miał na uwadze okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego, w tym sposób działania (działanie przemyślane, działanie z zamiarem bezpośrednim, znaczna ilość wystawionych faktur poświadczających nieprawdę oraz znaczne wartości na jakie opiewały te faktury; istotne znaczenie tych dokumentów w ramach procedury wypłaty nienależnych zaliczek; uzyskanie w.w dokumentów poprzez polecenie wystawienie w.w faktur swojemu pracownikowi).

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił również dotychczasową karalność oskarżonego.

W obliczu powyższych okoliczności, Sąd stanął na stanowisku, że kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, jest karą adekwatną w zakresie osiągnięcia celów prewencji indywidualnej jak i generalnej, i nie jest - zdaniem Sądu -karą szczególnie surową. Spełni ona z pewnością swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i jednocześnie spowoduje, głównie wśród potencjalnych przestępców, którzy chcieliby wejść na podobną drogę, co oskarżony, odruch powstrzymujący i refleksję nad opłacalnością zamierzonego działania. W ocenie Sądu orzeczona kara jest przy tym wystarczająca, a jednocześnie niezbędna dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów polityki karnej i jest adekwatną dolegliwością za przestępstwo, jakiego się dopuścił.

Sąd na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny Sąd kierował się podmiotowo – przedmiotowym podobieństwem przypisanych oskarżonemu przestępstw. Sąd uznał, iż w tym przypadku zasadnym jest zastosowanie przy orzekaniu kary łącznej zasady aspiracji zbliżonej do zasady absorpcji. W niniejszej sprawie, przypisane oskarżonemu czyny, za które wymierzono poszczególne kary jednostkowe, podlegające łączeniu, zostały popełnione przez oskarżonego w dość bliskim odstępie czasowym, tj. od października 2004 roku do marca 2005 roku. Przy wymiarze każdej z kar łącznych Sąd uwzględnił także zachodzącą w większości przypadków tożsamość rodzajową popełnionych przez oskarżonego przestępstw.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż Sąd nie znalazł podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 69 § 1 i 2 k.k. jest skonstruowany w ten sposób, że przy stosowaniu tej instytucji nakazuje kierować się jedynie względami szczególno-prewencyjnymi, zaś społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do szkodliwości społecznej czynu i winy sprawcy należy uwzględniać przy wymierzaniu kary (art. 53 § 1-3 k.k.). By zatem możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary Sąd musi nabrać jedynie przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 roku, sygnatura akt II Aka 401/12, lex nr 1236439).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wobec oskarżonego A. B. (1) nie zachodziły przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. dające podstawę do zastosowania wobec niego dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, co do postępowania oskarżonego w przyszłości nie można bowiem rysować pozytywnej prognozy kryminologicznej. Na przeszkodzie stoi przede wszystkim postawa oskarżonego po popełnieniu przypisanych mu przestępstw. O braku prognozy przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego świadczy nie tylko, że wykorzystał w istocie zaufanie pokrzywdzonych i ich wiarę w jego uczciwość, ale również w istocie nie wykazał woli wyrównania szkód wyrządzonych przestępstwami. Dodać również należy, iż oskarżony nie wykazał żalu z powodu popełnienia w.w przestępstwa, pomimo tego, że jego przestępne działanie przyniosło negatywne skutki nie tylko dla samych pokrzywdzonych ale także w istocie dla innych jego kontrahentów, w związku z konieczności zapłaty przez nich na rzecz faktora należności wynikających z fikcyjnych faktur. Za przyjęciem negatywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego przemawia także wielokrotność czynów jakich dopuścił się oskarżony, a będących przedmiotem niniejszego postępowania oraz łączny wymiar wyrządzonej przez niego faktorowi i jednemu z kontrahentów szkody.

Powyższe okoliczności w ocenie Sądu nie dają podstaw do stwierdzenia pozytywnej prognozy kryminologicznej, nakazującej warunkowe zawieszenie wykonania kary.

Z tych przyczyn zdaniem Sądu wymierzenie oskarżonemu A. B. (1) kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby niecelowe. W świetle tych ustaleń należy przyjąć, że wyłącznie kara o charakterze bezwzględny tj. bez warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie mogła wpłynąć na oskarżonego i wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego, osiągając tym samym cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Jednocześnie uznając winę oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt VIII sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary każdemu z oskarżonych Sąd uwzględnił okoliczności wpływające na zwiększenie wymiaru kary, w tym przede wszystkim stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Stopień winy każdego z oskarżonych Sąd uznał za znaczny. Oskarżeni mieli pełną świadomość swojego przestępczego działania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, bądź winę oskarżonych. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby w opisanych wyżej zdarzeniach nie można było wymagać od oskarżonych zachowania zgodnego z prawem. Powyższe dowodzi w sposób jednoznaczny opinia sądowo – psychiatryczna dot. oskarżonego T. Ś. (1), zgodnie z którą poczytalność oskarżonego w chwili czynu nie budziła wątpliwości.

W ocenie Sądu także stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścili się oskarżeni należy uznać za znaczny z uwagi na okoliczności jego popełnienia. Zachowanie oskarżonych godziło w podstawy pewnego i rzetelnego obrotu gospodarczego, którego elementem jest prawidłowe działanie instytucji finansowych. Oskarżeni swoim zachowaniem poważnie podważyli przy tym zasady funkcjonujące w obrocie gospodarczym takie jak zasady lojalności i uczciwości. Dodatkowo na znaczny stopień karygodności czynu niewątpliwie wpływ miał również sposób działania oskarżonych, a mianowicie: działanie (...); z zamiarem bezpośrednim kierunkowym; działanie wspólnie z inną osobą; działanie nakierowane na uzyskanie na rzecz (...) Sp. z o.o. nienależnych zaliczek. Sąd jako okoliczności obciążające uznał również znaczną wartość uzyskanych nienależnych zaliczek, jak również dość znaczną ilość zachowań przestępnych, składających się na jeden czyn ciągle. Jako okoliczność łagodzącą przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd uwzględnił z kolei fakt, że rola oskarżonych w przestępnym procederze sprowadzała się w istocie jedynie do potwierdzania pisemnie pozornych czynności prawnych.

W tych okolicznościach, Sąd stanął na stanowisku, że orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności w wymiarze po 1 roku, oscylujące w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, są w tym przypadku adekwatne do

stopnia społecznej szkodliwości niniejszego czynu i zarazem wystarczające dla zrealizowania wobec każdego z nich celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Jednocześnie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd uznał za celowe wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesić na okres próby wynoszący 4 lata.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie w stosunku do oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) zaistniały formalne i materialne przesłanki warunkujące możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary określone w dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k.

Oceniając postawę oskarżonych Sąd wziął pod uwagę okoliczności, w jakich oskarżeni weszli w kolizję z prawem, w szczególności to, oraz że nie mieli zamiaru wyrządzić swoim działaniem trwałej szkody. Co prawda faktem jest, iż oskarżeni byli już karani sędownie, jednak czyny za które zostali już prawomocnie skazani miały miejsce po zdarzeniu, stanowiącym przedmiot niniejszej sprawy i mają z nią związek. Oznacza to tym samym, iż na chwilę popełnienia przez oskarżonych przypisanego im w niniejszej sprawie przestępstwa, zdarzenie to miało charakter incydentalny w ich życiu. Oskarżeni zostali skazani na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. W tym okresie wykonali karę grzywny i pomyślnie przebyli okres próby w dotychczasowym wymiarze. Nie bez znaczenia jest także zachowanie oskarżonych po popełnieniu przestępstwa, w tym uznanie długu i zamiar spłaty zadłużenia wobec faktora. Również ocena warunków osobistych oskarżonych, zwłaszcza okoliczności związane z ich życiem rodzinnym, w tym fakt, że prowadzą oni ustabilizowany tryb życia, zdecydowanie przemawiały na korzyść oskarżonych. Powyższe okoliczności uzasadniają przyjęcie dodatniej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1). Opierając się na dokonanych w tym przedmiocie ustaleniach Sąd doszedł do przekonania, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności, oskarżeni będą przestrzegali porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią ponownie przestępstwa.

Ustalając okres próby na okres 4 lat Sąd kierował się stopniem pewności prognozy kryminologicznej względem każdego z oskarżonych, który w tym przypadku nie jest wysoki. Zdaniem Sądu okres próby w wymiarze 4 lat jest w tym przypadku adekwatnym do weryfikacji trafności postawionej prognozy. Jednocześnie zdaniem Sądu okres ten jest niezbędny dla osiągnięcia wobec oskarżonych celów polityki karnej i jest adekwatną dolegliwością za przestępstwo, jakiego dopuścili się oskarżeni.

Mając na uwadze przede wszystkim konieczność kompensacji szkody, Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. B. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt II sentencji wyroku szkody, poprzez zapłatę na rzecz B. K. kwoty 128 321,15 złotych.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do nałożenia na oskarżonego A. B. (1) obowiązku naprawienia szkody na rzecz faktora.

W tym zakresie podnieść bowiem należy, iż (...) dysponuje tytułami wykonawczymi wystawionymi zarówno przeciwko (...) Sp. z o.o., A. B. (1) oraz W. B. (2) jak i przeciwko pozostałym kontrahentom w.w Spółki, za wyjątkiem (...) Sp. z o.o., przy czym łączna kwota zasądzona na rzecz (...) Sp. z o.o. na podstawie w.w tytułów wykonawczych z tytułu roszczenia głównego, przekracza bez wątpienia sumę nienależnie wypłaconych zaliczek na rzecz (...) Sp. z o.o. Jednocześnie zaznaczyć należy, iż w dniu 14 sierpnia 2007 roku, (...) Sp. z o.o. w Ł. – jako zbywca wierzytelności, zawarł z (...) Sp. z o.o. w Ł. – jako nabywcą wierzytelności, umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której zbył on na rzecz nabywcy wierzytelność przysługującą mu wobec (...) S.A, wynoszącą na dzień 3 lipca 2007 roku łącznie kwotę 1.210.732,99 złotych, w tym kwotę 858.174,90 złotych tytułem roszczenia głównego wynikającą z kwestionowanych faktur.

Zważywszy na powyższe, Sąd Rejonowy kierował się zakazem wynikającym z dyspozycji art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., który odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody i

to niezależnie od tego, czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., V KK 14/13, LEX nr 1284782).

Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku o naprawienie szkody skierowanym przez oskarżyciela posiłkowego przeciwko S. B. (1) i T. Ś. (1). Jak już wspomniano wcześniej, w dniu 14 sierpnia 2007 roku w L., (...) Sp. z o.o. w L. – jako zbywca wierzytelności, zawarł z (...) Sp. z o.o. w Ł. – jako nabywcą wierzytelności, umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której zbył on na rzecz nabywcy wierzytelność przysługującą mu wobec (...) S.A, wynoszącą na dzień 3 lipca 2007 roku łącznie kwotę 1.210.732,99 złotych, w tym kwotę 858.174,90 złotych tytułem roszczenia głównego wynikającą z faktur nabytych przez zbywcę. Jednocześnie w treści przedmiotowej umowy (...) Sp. z o.o. oświadczyła, iż po zbyciu w.w wierzytelności nie będzie dochodził od dłużnika jakichkolwiek roszczeń objętych tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lutego 2005 roku w sprawie IX GNC 83/05 (k. 2160-2162).

Jednocześnie, realizując dyrektywy ustawowe, Sąd na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez pozostawienie w aktach sprawy, dowodów rzeczowych w postaci płyt CD nr 1-11, ujętych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 1183 akt sprawy. Sąd miał w tym przypadku na uwadze, że w.w dowody służyły w tym przypadku do popełnienia w.w przestępstw.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Uwzględniając bowiem rodzaj i wymiar orzeczonej wobec oskarżonego A. B. (1) kary pozbawienia wolności, mając przy tym na uwadze obecną sytuację materialną oskarżonych T. Ś. (1) i S. B. (1) zdaniem Sądu istniały podstawy do zwolnienia oskarżonych w całości od zapłaty kosztów sądowych, określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.